

9de Aarg.

1878

16de Bind.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Afgivet af A. Thronsen.

30te September — 18de Hefte.

Decorah, Iowa

B. Amundsen, Bog- og Accidents-Trykker.

1878.

For Hjemmet,

et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning,
begynder med 1878 sin 9de Aargang.

Det indeholder et afvekslende og omhyggeligt udvalgt Læsestof bestaaende af historiske Skildringer, Efterretninger om Opfindelser og Opdagelser, Missionsberetninger, Reisebeskrivelser, Skildringer af Lande og Folk, Dyre- og Planteliv, samt

Fortællinger, Digte og Blandinger.

Det udkommer med 2 Ark i Omflag 2 Gange om Maanedn (15de og 30te) og koster \$2.00, (til Norge og Danmark \$2.50) om Aaret i Forud. Dermed er ogsaa Portoen betalt. Klubber paa 6 betalte Exemplarer faa det 7de frit. Penge sendes helst i Money Order, Drafts, (helst paa Chicago) eller Registered Letters, da Posterne ikke overalt ere sikre. Nye Subskribenter behage at melde sig snarest muligt. Denne Aargang kan faaes fra No. 1.

Adresse: R. Thronsdén, Drawer 14, Decorah, Iowa.

Vil man benytte anden Mand's Hjælp til at indsende Penge, da se til, at Vedkommende er paa lidelig.

ST. OLAFS SCHOOL,

en lutherisk Højskole for Gutter og Piger,

Northfield,

Minnesota.

Nye Terminer begynder i April, September og November. Betalingen er \$30.00 for Skoleaaret (10 Maanedn) og for en Termin i Forhold. Kost billig. Nærmere Underretning faaes ved Henvendelse til Bestyreren

T. Mohr, Northfield, Minn.

Ældre Bind af For Hjemmet

11te Bind (1876, I) se 3die Side af Omslaget.

12te Bind (1876, II) indeholdende de interessante Fortællinger Pleie-datteren og De to Blinde, samt meget andet interessant Læsestof tilsendes portofrit for 85 Cts., begge disse Bind for \$1.25.

13de Bind (1877, I) indeholdende de fortrinlige Fortællinger Ulveskoven, Mod Himlen (Korfatterindens Livsbekendelse), Dikken paa Amerika, En Gut fra Londons Gader, saavelsoom flere mindre Fortællinger, den interessante historiske Skildring Karl den 12te i Norge, henimod 30 andre større og mindre Artikler, adskillige Digte, 15 Gaader og 116 Blandinger tilsendes portofrit for \$1.00.

14de Bind (1877, II) indeholdende sidste Afdeling af Fortællingen Mod Himlen (Korfatterindens Husliv), Fortællingerne Djetjæren, Alene, En Julaften paa Gaaara samt meget andet fortrinligt Læsestof tilsendes portofrit for \$1.00, begge disse Bind for \$2.00.

15de Bind (1878 I) indeholdende 1ste Halvdel af den interessante Skildring "Philip Ashton eller den nye Robinson", Martyren i St. Andrews, Jacob Flint's Reise, Arkimedes, m. m. M., sendes portofrit for \$1.00. Alle 5 Bind pr. Exports for \$3.50.

Hvert Bind bestaar af 12 Hefter og udgjør 384 store Titarsider, Titellad og Indholdsregister indbefattet.

Adresse: R. Thronsdén,

Drawer 14, Decorah, Iowa.

For Hjemmet,

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

9de Aarg.

30te September 1878.

18de Hefte.

Philip Ashton

eller den nye Robinson.

En sandfærdig Fortælling af Dr. G. S. v. Schubert.

(Fortsættelse.)

29. Et bittert Tab.

Ved de daglige Øvelser i Svømning havde Philip lidt efter lidt opnaaet en saadan Færdighed i denne Kunst, som saamange Dyr besidde uden først at behøve at lære den, at han efter et Par Ugers Forløb kunde undvære Bambrørret under Armene, og uden dette Underlag blot med Hænder og Fødder ikke alene formaaede at svømme hen til den nærliggende Sandbank, men for sin Fornøielse ogsaa til andre, noget længere borte liggende Stæer saavel som til forskjellige Punkter paa Kysterne af Den. Trods alle Savn og de snart ringere, snart større Smerter, hans saarede Fødder jævnlig forarsagede ham, kunde hans Stilning paa denne Tid dog endnu al tid kaldes ret taalelig, og naar hans tro Ami med muntre Spring

søgte at fornøje ham med at bringe tilbage et Stykke Træ, han kastede langt bort, eller at bevise ham sin Kjærlighed ved at slukke hans Hænder og Fødder, kunde han ofte i hele Timer forglemme alle de Lidelser, som vare forbundne med hans ensomme, forladte Tilstand.

En Dag var han som sædvanlig i Begreb med at svømme fra Roatan over til Røddæmningsbanken og befandt sig allerede ganske nær ved den, da han ved Siden af sig hørte en voldsom Bladsken i Vandet og saa, at en stor Hai af det Slags, som opsluger Mennesker og derfor ogsaa kaldes Menneskeæderen (Squalus Carcharias), stød sig frem lige imod ham. Med yderste Anstrengelse lykkedes det ham at naa det Sted i Nærheden af Sandbanken, hvor Vandet begyndte at blive saa grundt, at man ikke mere

Funde svømme, men maatte vade iland. Men neppe stod han paa sine Ben, førend Havets Tiger, saaledes kalder man den graadige Hai, allerede var lige ved ham og vilde gribe ham i Laaret. Derved stødte den dog lykkeligvis selv paa Grund, idet den ved at aabne sit vide Gab lagde sig paa Siden, saa at Philip af det med al sin Kraft fremstormende Dyr's Snude kun fik et Stød, der vel ikke forarsagede ham noget egentligt Saar, men dog var saa heftigt, at han følte sig ligesom lammet baade paa Laaret og Hosten. Han maatte nu, krybende paa Bunden, søge fra det grunde Vand at komme ganske op paa Strandbredden, og her laa han længe, førend Smerterne lidt efter lidt aftog saameget, at han kunde reise sig op og langsomt gaa hen til sit hule Træ.

Først nu mærkede han, at hans tro Ami ikke som sædvanlig var hos ham. Da Philip begav sig ud i Vandet for at svømme over, havde det gode Dyr endnu været bestjæftiget med at fange Krebs, der var dens daglige Underholdning i Ordets dobbelte Betydning; men han havde tydelig hørt, at Hunden sprang bag ved ham ud i Vandet for at svømme efter ham. Paa Sandbanken, som let lod sig overse fra den ene Ende til den anden, var den interstedt at opdage. Skulde den maaste af Frygt for Haien være vendt om igjen og have svømmet tilbage til Din? Betyrningen og Længselen efter hans tro Pudel, den eneste Deltager i hans Lidelser og Glæder, lod ham ikke faa Ro; den besejrede al Frygt for den maaste endnu i

Nærheden værende Hai. Han kastede sig i Havet og svømmede saa hurtig, som hans beskadigede Høfte tillod, over til Roatan. Forgjæves var al hans Søgen; forgjæves raabte han ind i Skov og Krat: "Ami! Ami! Ami!" Hans Stemme kvaltes endelig af en Taarestrøm. Samrende sig for sin Ven kastede han sig hen paa det Leie, som de begge saa længe havde delt med hinanden. Det var kun altfor vist, at Haien havde opslugt det gode, tro Dyr, der hang med saadan Hengivenhed ved sin Herre. I sin Stræf og paa Grund af Vandets Bladsten havde Philip rimeligvis ikke kunnet høre det sidste Angeststrig af Pudelen, der svømmede noget bag efter ham. Han saa aldrig mere sin fjære Ami igjen.

30. Følgerne af Tabet.

Derfor en eller anden Læser af denne Fortælling havde kunnet se vor Philip Ashton i hans dybe Sorg, hvorledes han, uden at agte paa Sandfluernes Stif, uden at belymre sig om Mad eller Drikke, sad paa sit Leie, medens Strømme af Taarer løb ned over hans Kinder, vilde han maaste have truffet paa Skuldrene og vel endog halv dadelende have sagt: "Hvorledes kan dog et fornuftigt Menneske sørge saameget over Tabet af en Hund!" Vi indrømme, at hans store Bedrøvelse over at have mistet denne sin fjære Kamerat i Ensomheden var noget overdreven, og undskyldte Overmaalet af denne Bedrøvelse med den sygelige Stemning, hvori vor meget blødhjertede Døer befandt sig. Dog maa det

være meget vanskeligt for os, der leve midt i dagligt Selskab med Bescægtede og Benner eller idetmindste iblandt Menneſter, ganske at kunne sætte os ind i en saadan ensom og forladt Unglings Stilting, hvis eneste synlige Erstatning for al venlig, deltagende Omgang denne næsten med menneskelig Kjærlighed og Menneſteforstand udrustede Pudel var.

Det kunde, saavidt Philip senere formaade at erindre, omtrent være noget over Midten af August Maaned, da dette i hans ensomme Stilting saa smertelige Tab traf ham. Fra dette Tidspunkt af maatte han henleve et Hjerdingaar, som hørte til de tungeste og mest lidelsesfulde i hele hans Liv. Den ualmindelige Tørhed, der ledsager Slutningen af den hede Varsid, førend det stormende og regnsfulde Veir om Efteraaret indtræder, var nu, navnlig i Nærheden af hans sædvanlige Opholdssted, paa den østlige Spids af Øen, tiltagen i en mærkelig Grad. Den lille Bæk, som gav ham hans Drillevand, var udtørret nær ved sit Udløb. Vor Øboer maatte derfor gaa en lang Strækning i eller ved dens stenede Leie for at forskaffe sig en Drif ved at grave et Hul i Sandet, hvori da lidt Vand kunde samle sig. Træerne stode tildels med gult Løv eller havde, ligesom vore om Vinteren, mistet sine Blade. Af Passionsblomsterbuskens visne Grene, der dannede Bæggene og Taget i hans Løvhytte, udfoldede ingen smuk Blomst sig mere, og de vederkvægende Grenadillafrugter, der udvikle sig af hvide Blomster, vare kun enkeltvis at se. Ogsaa

Pottetræet negtede i denne Varsid vor trængende Philip sine Rødder; kun Kokospalmerne og Pisangtræerne gaveden Hungrige endnu tilstrækkeligt dagligt Brød. Men for at komme til disse Træer havde han endog til den nærmeste Plantage, som han vaa Tilbageturen fra sin første Reise gjennem Øen havde opdaget, et Stykke Veir at gaa, som han med sine ømme, beskadigede Fødder ikke kunde tilbagelægge uden med megen Besvær og mange Smerter. Den Plan at opslaa sin Bopæl der i Nærheden maatte han, efter at have forsøgt det en eneste Nat, igjen opgive, fordi Muffitoerne med deres Stik foruroligede ham der ligesaa meget om Natten, som Stikfluerne om Dagen. Han forblev derfor i sin gamle Hytte og indskrænkede sig til ugentlig kun at gaa ud en eller nogle faa Gange efter Proviant, og slæbte da hjem med sig saamange Pisangfrugter og Kokosnødder, som han var istand til at bære. En og anden Gang lykkedes det ham ogsaa at finde en god Portion Skildpaddewæg, som han opbevarede i sin Hytte imellem Lag af knust Søjalt for at holde saa godt Hus som muligt med denne styrkende, men nu sjældne Ret.

Hvor meget savnede han ikke endog paa mange af disse smaa Vandringer sin tro Pudel! Da han en Dag søg sig hen til sin Pisangstov, gjorde en Tjassu-Galte et rasende Angreb paa ham, hvilket han alene undgik ved at gribe fat i en Gren og hurtigt svinge sig op paa den. Dvret, som bed efter ham, fik derved kun

fat paa nogle Lapper af hans pjalte-
 Bede Benklæder. Saalænge han
 selv havde gode Kræfter og var
 bevæbnet med en Stof, og medens
 han havde Pudelen hos sig, havde
 han aldrig frygtet for disse Dyr,
 og der var heller ikke bleven til-
 føjet ham nogen Fortræd af dem.
 (Forresten kunne de saakaldte Pes-
 karier eller Navlesvin, naar de paa
 Fastlandet af Amerika i store Hjer-
 de, ofte paa flere Tusinder, møde
 Jægerne med deres Hunde, let
 blive meget farlige for dem ved
 deres forenede rasende Angreb.
 Navnlig gjælder dette om den
 større der forekommende Art.)
 Men nu gif det ham med disse
 ellers saa foragtelige Kreaturer
 ligesom den gamle, syge Løve i
 Fabelen med de andre Dyr, der
 fordom havde skjævet ved dens
 blotte Brølen, medens nu endog et
 elendigt Vesel aftjolede sin Smule
 Mod paa den ved at spænde den
 med Bagbenene.

Det var overhovedet, som alle
 hans Venner blandt Dyrene efter
 den gode Amis voldsumme Død
 vilde forlade ham, og hans Fiender
 derimod tage hans lille, nu til en
 Omkreds af neppes en Mil ind-
 strænkede Rige i Besiddelse. Hans
 Arrafamilie havde med sine vogne
 Unger ved Slutningen af August
 begivet sig paa Vandring til en
 eller anden Ø eller Kyst af det
 nærliggende Fastland. Af Mar-
 swinene var nogle Dage senere der
 ene, nemlig Moderen, sandsynlig-
 vis blevet bortført og opædt af en
 Rovfugl, og de to ganske vogne
 Unger, hvoraf man maasse snart
 kunde have ventet Afkom, havde
 strax efter forladt deres Bopæl,

fordi Fortræbet af en Hær af Van-
 dringsmyrer, som allerede var i
 Anmarsch, gjorde Gynen usikker og
 ubeboelig for saa kjæle Dyr. Og
 just dette fiendtlige Overfald mang-
 lede endnu for at gjøre Lidelsens
 Bæger bredfuldt for vor Søber,
 som nu dobbelt følte Ensomheden.
 En Dag, da han atter havde til-
 bragt og bortdrømt mange Timer
 paa Sandbanken, vilde han om
 Aftenen som sædvanlig vende til-
 bage til sit Natteleie i Lovhytten.
 Han følte sig just idag meget ud-
 mattet og ønskede, forinden han gif
 til Hvile, at nyde nogle styrkende
 Skildpaddææg, hvoraf han endnu
 havde et lidet Forraad i Lovhytten.
 Men da han vilde gaa ind i sin
 lille Bolig, hvilken Ødelæggelse
 fik han ikke der at se ved de sidste
 Straaler af den nedgaaende Sol?
 Hele hans Leie var opfyldt med en
 utallig Brimmel af Vandrings-
 myrer, der ere en af de flemmeste
 Plager i dette Himmelsstrøg, men
 tillige, som allerede omtalt, ere
 soorne Fiender af Termiterne, af
 hvilke de ødelægge en Mængde.
 Dersom de komme ind i Menneske-
 nes Boliger, udrydde de ogsaa alt
 besværligt Uet, ja endog Slanger,
 Rotter og Mus. Disse mørke-
 brune Røvere havde nu fortæret
 hele det sammen sparede Forraad af
 Skildpaddææg, hvoraf han tænkte
 at holde sit Aftensmaaltid, og be-
 sat hele hans Leie med sine tæt-
 sluttede Skarer. Med Forsærdelse
 vendte Philip sig bort fra dette
 Syn. Han besandt sig nu paa en
 Maade i samme Forsatning som
 en Mand, der ved en Ildbrand
 om Natten har mistet baade sit
 Hus og sin øvrige Eiendom.

Sørgmodig og udmattet af Hunger opsøgte den Arme sig et Leie nede paa Stranden, hvor han vel var fri for Myrerne, hvis smertelige Bid han kjendte af enkelte tidligere Erfaringer, men hvor Skummet af Brændingerne som en fin Regn uden Ophør overstænkede hans kraftløse Lemmer.

Tidlig om Morgenen efter en næsten søvnløs Nat stod han op fra sit elendige Leie, og "ligesom de unge Ravnene, der flyve efter Føde", gik han nu ud for at søge efter Spise og Drikke til at stille sin Hunger og Tørst med. Midt under den svære Tørke, som ødelagde alt Planteliv paa den østlige Kant af Øen, stod dog endnu en Plantefamilie her i sin fulde Saft og Kraft. Det var de saakaldte Fakkeltidsler eller Raktusarter. Paa deres piggede Stængler gaves der endnu Blomster og Frugter, de saakaldte Opuntiefigener. Denne mærkværdige Plantefamilie synes nemlig at have den Evne at kunne trække alle de fine Vanddunster i Luften saavel som de nedfaldende Dugdraaber saa kraftig til sig og beholde Fugtigheden saa godt hos sig, at den ikke alene vokser og trives paa de tørreste Klipper, men endog ingen Mangel lider, om det hele Land smægter efter Vand. Den bliver ligesom paa en usynlig Maade ernæret og pleiet ovenfra selv i den almindelige Nøds Tid. Philip havde forhen ofte smagt disse saakaldte Figener, der vokste paa Fakkeltidslerne. Han havde af Erfaring lært, hvorledes man, førend man spiser dem, først maa borttage Frugtens fine Yderhud, fordi ogsaa den er besat

med smaa Bigge; men Smagen havde ikke været spænderlig tiltrækkende for ham, saalænge han kunde faa andre, bedre Frugter. Desuden vare de mange, for Diet umærkelige skarpe Tørne, som laa i Nærheden af saadanne Planter paa Jorden, saa besværlige for hans slet beskyttede Fodsaaler, at han kun sjelden havde givet efter for Lysten til at spise dem. I dag drev dog Hungeren ham hen til disse Vægter, hvoraf der gaves en Mængde paa et nærliggende Sted af den klippefulde Kyst. Kjælende og tillige velsmagende forekom disse Figener ham nu paa Grund af hans stærke Appetit; de stillede baade hans Hunger og Tørst. Han agtede heller ikke nu i sin Jovrighed for at plukke Frugterne paa de Smerter, som de paa Jorden liggende Tørne foraarsagede ham ved at trænge ind i hans beståede Fødder.

Men Følgerne af denne Uagtvaagivenhed udebleve heller ikke; han kunde nu neppe gaa hen til den nærliggende Strand. For-gjæves søgte han her at trække Tørnene ud af de friske Saar saavel som af de endnu ikke helbredede ældre og at lindre Smerterne ved at vask Fodsaalerne i Søvand. Hans haardt saarede Fødder bleve efter nogle faa Timers Forløb saa ophovnede, og enhver Berørelse gjorde saa ondt, at han ikke engang kunde taale at binde Barfsaalerne paa sig. Han maatte nu lade Fødderne være uden dette vistnok høist utilstrækkelige og daarlige Beskyttelsesmiddel og fra nu af foretage sine Vandringer barfodet,

naar den yderste Nød tvang ham til at gaa.

Hvor dybt sølte han ikke nu, da han saa hjælpeløs og i heftige Smertes laa ved Havets Brænding, Tabet af sin tro Ami, denne duelige Saarlæge, der, saalænge den levede hos ham, ved den velgjørende og lægende Sliffen med sin Tunge havde lindret saamangen Bestadigelse af dette Slags ved at borttage de smaa Torne og, naar Patienten blot undte sig nogen Rolighed, endog saa havde helbredet hans Saar. Saaledes savnede han det ædle Dyr overalt og hvert Øieblik, og i Forbindelse med de øvrige ubeldige Omstændigheder kan Sorgen over Tabet af den tro Staldbroder ikke lidet have bidraget til den Udtømmelse af de legemlige Kræfter, som fort efter bragte vor forladte Dboer saa nær Gravens Rand.

31. Den Bændue uden Lænker.

I de første fem Maaneder af sit Dophold paa Roatan havde Philiv, som allerede omtalt, i det Hele taget sølt sig saa frisk og rask som nogenstunde i hele sit Liv. Han mærkede tvdelig, at hans Legemskræfter gradvis tiltog ved Nødelsen af den friske Luft, ved den daglige Bevægelse og Øvelse og ved den sunde Føde, han erholdt af de mange forskellige Slags gode Frugter. Det var næsten tjenligt for ham, at hans gamle, forslidte Klædning gav efter paa alle Steder; thi den vilde ellers være bleven altfor trang for hans Legeme, som betydelig tiltog i Førlighed.

Hvor ganske anderledes saa det ikke ud med den stakkels Ynglings

Befindende omtrent fire Uger efter hans Pudels Død! Den tarvelige og sparsomme Kost, han nu maatte lade sig nøie med formedelst hans Fødders elendige Forfatning, den næsten bestandige Smerte, han sølte i disse, det daarlige Matteleie, hvortil han paa Grund af Løvhyttens Indtagelse af den fiendtlige Myrebær oftere var henvist, havde saaledes svækket og nedbrudt hans Legeme, at han endog sølte sig meget smertelig angreben af Luftens Hede, hvortil han dog forhen saa temmelig havde vænnet sig, og af Duggens Kjølighed, for hvilken han om Natten idelig var udsat. Han var bleven saa kraftløs, at han atter trængte til Bambusrørets Hjælp for at svømme over til Sandbanken. Han sølte sig ude af Stand til eller altfor modløs til endog blot at røre sine Hænder for at bygge en ny Hytte. Halve Dage laa han ubevægelig i sin hule Træstamme paa Sandbanken ligesom i Dvale.

Endnu faldt det ham dog noget lettere at svømme end at gaa paa Jorden, hvorved han maatte træde paa de, som det syntes, næsten uheldredelige, opsvulmede Gudsaaer. Ikke desto mindre maatte han, dersom han ikke vilde sulte eller tørste ihjel, saa ofte tvinge sig til denne møjsommelige Anstængelse. Naar han da enten blev nødt til at gaa igjennem Skoven, hvor Jorden var bedækket med Kviste, Torne og Stene, der laa skjulte under et løst Dække af nedfaldet Løv, eller paa den hede Strandbred over de skarpe Kanter af sønderbrudte Muslingfaller, da bævede han ved hvert Skridt af

Frygt og Angest. Thi om han end brugte den allerførste Forsigtighed, trængte dog ofte snart en Muslingkal eller starp Sten paa Stranden, snart en Torn eller Træsplint i Skoven ind i de gamle Saar paa hans Fodsaaier, og den yderst heftige Smerte kastede ham da, som han udrykker sig, "saa pludselig til Jorden, som om han var truffen af en Kugle." I hele Timer maatte han da blive siddende, og svag, som han dengang var, styrkede Strømme af Taarer ned fra hans Vine.

Hunger og Tørst syntes ham nu langt lettere at udholde end disse Smertes, mod hvilke Stikfluernes Bid kun var en ren Ubetydelighed. Hele Dage sad nu den til sin Blads bundne Yngling, skjönt ingen Lænter holdt ham, med Ryggen støttet mod et Træ og stirrede næsten Dinene ud af Hovedet efter et Skib, som kunde redde ham.

32. En Hjælp i Nøden.

Paa et af Passionsblomsterbustens yngre Stud havde atter nogle Grenadillaæbler udviklet sig. Paa Hænder og Fødder var den hungrige Yngling krøben derhen og havde efter næsten to Dages streng Faste styrket sig ved Nydelser af disse Frugter. Ved denne Leilighed saa han ind i sin Lovhytte og blev til sin store Trøst var, at Vandring Smyrnerne, efterat have fortæret alt Spiseligt, atter havde begivet sig bort derfra. Søgræsset, hvoraf hans Leie bestod, og hvormed tillige Taget af Hytten for en stor Del var bedækket, havde de som Noget, de ikke kunde spise, ladet ganske uførtæret. Dyb Ve-

mod greb vor nu saa svage Philip, da han strakte sine matte Lemmer hen paa det Leie, som han saa mangen Nat havde delt med sin tro Ami. "Nu vil det vel", sagde han til sig selv, "blive mit ensomme Sygeleie, om ikke mit Dødsleie." I en Krog af Hytten saa han den lille Stendaase med det tætte Laag, hvilken han, som vi ovenfor have fortalt fandt under sit sidste Besøg i en af de forladte Bygninger i Palmesøndagsbugten. Myrerne havde ikke kunnet finde nogen Udgang til dens Indre. Ubestadigede laa saavel Pillerne som de Vanillebælge, han havde stukket derind, endnu i samme. Ligegyldig satte han igjen Daafen hen paa sin Plads; han anede ikke, af hvor stor Vigtighed dens vel forvarede Indhold om kort Tid skulde blive ham.

Aftenen var nær, da Philip havde naaet sit Leie. Saasnart Stikfluerne ved Solens Nedgang havde truffet sig tilbage, faldt han i en Søvn, som her, hvor han havde et bekvemmere og mod Duggen bedre beskyttet Leie, blev saadypb og langvarig, at han først vaagnede, da Solen var kommen høit over Havspeilet.

Ved denne særdeles vedertvøgende Søvn var tilligemed de andre Legemskræfter ogsaa hans Appetit kommen tilbage og bleven stærkere. En saadan uimodstaaelig Trang til Spise og pinkig Tørst som nu havde Philip i lang Tid ikke følt. Men hvad skulde han vel gjøre, den Staffel, han var jo næsten ikke i Stand til at gaa! For ham var nu ligesom for det elendige Dovendyr, han paa sin

anden Reise gjennem Den havde seet, en eneste Mil det samme som en Reise paa flere Dage, og inden den Tid vilde han være omkommen af Hunger og Tørst. Til det Sted af Bækken, hvor han ved at grave med Haaenden endnu kunde faa en Drif Vand, havde han dog ikke ret langt. Derhen krøb han saa godt, han kunde, paa Hænder og Fødder.

Bed denne Leilighed kom han tæt forbi det gamle Ildsted, hvor hans forrige Skibskamerater for næsten otte Maaneder siden havde holdt sit Jagtmaaltid Dagen før deres Afreise. Intet Spor af Afste eller Kul forraade længere, hvor dette Sted havde været. Stormvinden havde for længe siden bortblæst Alt, og hvor Afsten engang havde ligget, vare nogle smaa Buste fremspirede. Men Philip havde beholdt Stedet i friskt Minde. I det han nu ikke langt derfra paa alle Fire krøb forbi et Sted, som han i opreist Stilling utallige Gange havde vandret forbi, saa han nær ved Jorden i en liden af Bækken udvasket Klippehulning Noget ligge, der var saa hvidt som Kridt. Opmærksom paa Alt, hvad der maaste kunde være spiseligt, greb han ind i Hulingen, hvor der laa ikke et, men mange Stykker af en Substant, som hverken var Sten eller Brød, hverken Træ eller Mel. Dog havde det mest Lighed med det sidste; thi det var ikke alene saa hvidt som rent Hvedemel, men ogsaa let at gnide itu og fint at føle paa som en løst sammenbagt Masse af usyret fint Mel af dette Slags. Det havde ingen Lugt og lignede i Smag som i

Udseende det bedste Mel. Det varede kun nogle faa Dieblkke, da vaagnede Erindringen om noget Velbekjendt hos vor unge Dboer. Medens han i Farrington Svirrigs's Skib laa her for Anker de sidste Uger før sin Flugt, havde han oftere seet, at Matroserne, naar de havde været iland, bragte store, næpeformige Rødder med sig, som de skar istykker, udpressede lidt og derpaa stegte i hed Afste eller paa den bøde Storkstensplade, hvorpaa de spiste dem som et Slags godt og tillige nærende Brød under Navn af Kassavabrød. Saavel da som ved tidligere Leiligheder, naar de indtog Levnetsmidler ved de karaibiske Øer eller ved Antillerne, havde han ogsaa selv spist af disse stegte Rødder eller det saakaldte Kassavabrød og fundet denne Svise, om just ikke synderlig velsmagende, saa dog let fordøielig og mættende. Uden Betænkning spiste han ogsaa idag af denne ham ved Guds særdeles Raade og Omfjorg stjenkede Ret, og da han ikke langt derfra fandt en Drif rent Vand ved at grave i det fugtige Sand under en stor Sten, som han med Nøie fik væltet af Veien, udtalte han med dybtbevæget Hjerter de Ord, han havde lært i sine Forældres Hus: "Takker Herren, thi han er god, og hans Mistundhed varer evindelig."

Da han nøiere undersøgte det Sted, hvor han havde fundet Kassavabrødet, opdagede han endvidere under Bladene af nogle Bregner, som stode der, endnu et temmelig stort Forraad af dels ituskaarne, dels ganske hele Rødder, hvilke dog alle ved den langvarige Paavirk-

ning af denne Himmelegns hede Luft ikke alene vare visne, men ganske saftløse og tørre. Om vor Øboer havde fundet en Skat af hundrede Tønder Guld her ved Bredden af Bækken, vilde den i hans nærværende Stilling ikke have forarsaget ham saadan Glæde som dette Forraadskammer af Levnetsmidler, der var tilstrækkeligt for flere Uger. Bistnok havde hans Skibskamerater ikke forsættelig eller i den menneskekjærlige Hensigt at frelse ham fra Hungersdøden efterladt sig disse Rødder, der dels vare samlede for at tages raa med ombord i Skibet, dels allerede vare stegte i den hede Afte; men der var fleet af Forglemmelse, som de meget ofte vare udsatte for, naar de havde beruset sig i Brændevin. Et saa betydeligt Forraad maatte sikkert være bestemt til Skibsproviant paa den videre Reise. Men hvilken faderlig Omsorg af Gud var det ikke, der havde ledet det saaledes, at han, som før saa ofte var gaaet forbi dette Sted, ikke tidligere havde bemærket Kassava-brødet, som dog ved sin snehvide Farve saa let kunde falde i Øinene, men først nu opdagede det til sin Frelse, da Røden var størst, og da han paa alle Fire maatte krybe om efter et Middell til at opholde Livet! Ligesom de sølesløse Navne fordum bespiste en Mand, der satte sin Tillid til Gud, med Kjød og Brød, saaledes havde de for en stor Del umenneskelige, raa Sørøvere ved en høiere Haands Styrelse maattet samle og tilberede en Overflødighed af Spise for En, som de hadede, og derved bidrage til at redde ham fra Hungersdøden.

33. Et farligt Feilgreb.

I flere Uger (thi vor Philip Ashton havde endnu ved Michaelstider været ved temmelig god Helse) havde Forraadet af stegte og tørrede Kassavarødder været. Men da disse formedelt hans Fødders vedvarende flemme Tilstand vare den eneste Næring, som han næsten uden Afvevling den ene Dag efter den anden tog til sig, begyndte ogsaa denne Skat af Levnetsmidler, saa uudsømmelig den end havde forekommet ham, at nærme sig sin Ende. Dog, førend denne kom, pønsede Philip paa Midler til at erstatte Mangelen. Den Tanke saa ganske nær, at Roden, hvoraf Matroserne, som just ikke vare Ulfere af lange Vandringer og besværlige Undersøgelser, havde jamlet en saa betydelig Mængde, ikke kunde væge ret langt herfra. Han sneg sig derfor halv gaaende, (thi han kunde igjen med megen Forsigtighed træde paa sine Fødder), halv krybende omkring i Nærheden af Bækkeleiet for om muligt at opdage den Plante, hvoraf Kassava-brødet kommer. Efter hans forudfattede Mening skulde dette være en Plante, hvis Væxt maatte have nogen Lighed med vore hvide eller røde Næver; at den henimod fem til sex Fod høie, krumvøgede Busk med langstilkede, store, fordetmeste i fem Lapper delte Blade, rødagtige, i Klaser sammenstaaende Blomster og nøddagtige Frugter, som han saa ofte, medens han foretog disse Undersøgelser, var kommen forbi, skulde frembringe Kassavarødderne, var aldrig faldet ham ind. Et Tilfælde førte ham paa det rette Spor. E

Marfvin af samme Art som hans forhen omtalte Pleiebørn frøb ind i et lidet Hul ved Foden af en saadan Maniok- eller Tapiokabust; thi denne og ingen anden var Kasfavabrødpplanten. Philip, som en Ven af Naturen, kunde ikke afholde sig fra med et Stykke af en afbrukken Gren at grave efter det nydelige lille Dyr for at bese dets lille Husholdning, og ved denne Leilighed fandt han en legleformig, langagtig Rod, noget tyffere end en Arm, hvilken efter hans Skjøn maatte veie over tyve Pund. Han brød den af; den var indvendig hvid og saftig, og dens Lugt mindede om friske Mandler. Det maa have været en instinktmæssig Forudsølelse, der afholdt ham fra at nyde mere end nogle faa Bid af denne Rod, der forekom ham ret velsmagende; thi han vidste ikke, at Nydelsen af den friske Maniokrod og dens Saft virker som Gift paa Mennesker og mange Dyr, og at denne skadelige Egenstab først taber sig, naar Roden steges eller

tilstrækkelig tørres i Sol og Luft. (Der gives endnu en anden, Kjønt i Husholdningen mindre agtet Afart af Maniokplanten, som endog i raa Tilstand ikke har denne giftige Egenstab). Den lille Portion, han nød af denne frygtelig skadelige Spise, var aldrig saasnart kommen ned i hans Mave, førend der paakom ham, som allerede i Forveien var svag og sygelig, en Svindelhed og et Ildebefindende, som riltog med hvert Dieblif. Mørke Skygger syntes at bevæge sig for hans Øine snart i videre, snart i snevrere Kredse. En Lyd som af ringende Klokker eller af Stormvindens Susen opfyldte hans Øren. Kun endnu nogle Minuter, og med Synet og Hørelsen saavel som med de øvrige Sandser tabte han ogsaa Bevidstheden. Af Alt, hvad der foregik fra dette Dieblif og indtil den Dag, han oppaaquede af sin Bedøvelsestilstand og igjen kom til nogenlunde Bevidsthed, kunde han ikke senere erindre det Mindste. (Fortsættes).

Elisabeth.

(En Fortælling af J.)

(Slutning.)

Tiende Kapitel.

Bognen fra Lindely ventede ved Skibsbroen; Bedstefars lodne Belts laa paa Sædet. Det var en klar Frostnat; den store rød-gule Maane saa foldt ned paa

Jorden; Sneen stinnede frem af alle Fordybninger og Grøfter, Hjulene knirkede paa den frozne Wei. Træerne i Alleen saa ganske spørgselagtige ud, og hvor underlig stille og uhyggelig laa den gamle

røde Gaard ikke der i Maaneskinnet! Det var ordentlig en Lettelse, da Hundene begyndte at gjø. Et Dieblif efter saaes Lys indenfor Gangvinduerne, og Døren blev aabnet.

"O, er det dig, Elisabeth, hvor jeg er glad, du kom!" Laura kastede sig heftigt om min Hals. "Jeg er saadan en Tosse, der hverken ved ud eller ind, men nu, du er her, bliver Alt nok godt. Tante har givet sine Ordres lige til iforgaars, hvor syg hun end var, og dem have vi Alle rettet os efter, men nu kan hun ikke mere, og jeg forstaar ikke at sætte mig selv i Gang, mindre Andre; det maa du nu, Betty! o, jeg skal være saa flink og lydlig, naar du blot vil sige: saadan og saadan, Laura."

Hun var ganske bleg og afkræftet, den fjære lille Pige.

"Allersørst skal du gaa i Seng, ingen Indvending, hvor blev ellers din Lydigbed af? — Jeg kan dog ikke sove inat og vil vaage hos Tante."

Det lille Kabinet nede var indrettet til Sygeværrelse; Natlampen brændte mat; en af Pigerne sad ved et Bord, der var opfyldt af Medicinflasker og Glas, og nikkede over sit Strikketøj; Tante laa urolig i Sengen. Jeg lagde mig paa Knæ ved hendes Side og talte fjærlig til hende, dog hun kjendte mig ikke, skjønt hun ofte nævtede mit Navn i en medlidende, bedrøvet Tone.

"O Julius, Julius, hvor kunde du nænne at knuse Elisabeths Hjerte?" klagede hun.

Julius var Navnet paa ham, hun havde holdt af; i sine Phan-

taster forveglede hun uophørlig sig selv med mig. Om Bedstefar talte hun ogsaa, og til sin Moder, som om hun havde været nærværende, men altid vendte Tanken dog tilbage til den Troløse.

Efterhaanden blev Stemmen svagere, og de religiøse Mellemrum længere, og endelig faldt hun i en tilsyneladende blid og tryk Søvn.

"Hvorledes gaar det? — her blev saa stille!"

Bedstefar stod i Døren med sit Lys i Haanden og saa ængstelig hen til Sengen.

"Hun sover nu; med Guds Hjælp er det bedre. O, Bedstefar, bliv endelig paa dit Værelse, du kan ikke taale —"

"Nu gaar jeg. — Du passer hende jo rigtig godt, lille Laura?"

"Det er Elisabeth, Bedstefar."

"Ah, jeg ser det. Gud velsigne dig, Barn, at du kom strax; jeg er ganske forstummet, mærker du nok. — Kom herind i Havestuen og tal lidt med mig. — Tror du, tror du, jeg beholder hende?"

Han saa med et angstfuldt Blik hen paa mig; Lyset skjælvede i hans stærke Haand.

"Jeg tror det ganske vist, Bedstefar, jeg haaber til Gud, at hun vil komme sig."

"Men jeg har ikke fortjent det, har jeg?" — han trykkede sin Pande haardt mod den frosne Kude, — "jeg vidste ikke, hvad for en Skat hun egentlig var, arme Sjæl, og tænkte ikke paa at reise og trøste mit eget Barn. Rammer Gud mig haardt, har jeg forstyldt det. — O, min Herre og Gud, lad hende leve, og jeg vil takke dig til min sidste Stund!"

Maanen skinnede klart ind paa den gamle Mand, der bøjede sit Hoved, foldede sine Hænder og ydmygede sig for Gud.

Henad Morgenstunden kom Laura med en anden Pige, for at løse mig af; nu skulde jeg hvile ud, paaflod hun bestemt. Jeg gjorde dog først en liden Rønde i Kjøkken og Spisestue og søgte at sætte Alt i den vante Gang.

"Frøken Kristine er selv Skyld i, at man ikke kan tage sig bedre af Tingene", forklarede Koffepigen, "betroede hun En mere, blev man fermere. Selv er hun nu saa mageløs; hvad kan ikke hun overkomme! — det var godt, vi fik Frøkenen herud; lille Frøken Laura har jo ikke den Forstand, naturligvis."

"Bare vi maa beholde vor gamle Frøken", fortsatte den venlige lille Ane, "hun mente det dog saa inderselig vel med os Alle, skjönt hun lod som Jørgenting. — Hvor hun pleiede mig, det Menneſte, iſſor jeg var syg; der var ikke det, der var for godt til mig. Det skal være en glad Dag, naar hun kommer op igjen, om det sker. — Nei, Frøken, der maa Bøtten med Havregrynene ikke staa, her, helt henne i Hjørnet. Jeg er ganske bange for at stille Noget forkert nu; det er, som om det maatte gjøre hende ondt og plage hende, skjönt hun ligger i Sengen og ikke kan se det."

Klokken var tolv, da jeg vaagnede efter en urolig, uhyggelig Søvn. Tante saa meget mat og medtagen ud, som hun laa der med luffede Øine; hun sov ikke,

thi da jeg nærmede mig, vendte hun sig strax om.

"Lille Elisabeth! saa du er kommen!" Det var et venligt, taknemmeligt Blik, jeg fik.

"Jeg sov saa roligt henad Morgenstunden og er langt rastere. — Nu har jeg været vaagen en Times tid; — man ligger og tænker paa saa Meget, saa Meget."

Hun sukkede, men smilede dog i det Samme, næsten fornøjet.

"Du maa ogsaa komme dig snart, Tante, Alle og Enhver her paa Gaarden savne dig."

Jeg tog Plads paa Sengeløsten og fortalte hende om Bedstefaders Nattebesøg og Pigernes Snak i Kjøkkenet.

"Gamle Far! aa ja, gamle Far! saa, han holder dog lidt af mig alligevel."

Hun græd stille, men det var trøstefulde Taarer, og det forekom mig næsten, som de dybe, skarpe Furer i Ansigtet udslettedes, medens hun sødede dem.

"Før jeg blev syg", begyndte hun igjen, idet hun tog min Haand, "ønskede jeg mig ofte Døden; ja, lige siden den store Sorg rammede mig, var Livet som en Byrde, jeg kun sukkede efter at befries fra. — Men nu vil jeg gjerne leve; — af Gud, min kjære Pige, det er dog en stor Synd at fæste alle sine Tanker, sin hele Sjæls Kjærlighed paa et strøbeligt Menneſte! — jeg har ret forstaaet det denne Morgen, det er at gaa Vorherre for nær. Livet er saa meget Andet, Barn, nu ser jeg det klart, og der er Trøst og Glæde for Enhver, der ikke stænger sit Hjerte til selv; men jeg har stængt mit Hjerte til

og spildt mine Aar. — Saa, gamle Far vil blive glad, tror du, naar jeg kommer mig? og Pigerne ville ogsaa beholde Gnaven? — Trine og Bodil, ja selv den lille Ane, have mangen god Gang leet ad mig i Krogene før; det gif mig altid saa nær, dog egentlig var det jo rimeligt; saadan et sært gammelt Uglebillede kunde nok friste til Latter, jeg kan ikke negte det. — Naa, der er Havresuppen; ja, jeg havde jo nok Lust til noget Andet idag, men ned skal den. — Na, jeg aander saa frit igjen, Gud ske Lov og Tak! — Saadan, min Pige, nu vil jeg gjerne se Fader, men glat dog først mit Haar og gif mig en anden Kappe paa. Jeg fik en liden broderet Morgenskappe af Laura til Julen, huster jeg; den kan være god. Nederst i Skuffen til Høire ligger den.”

Hendes Blit fulgte mig lidt ængsteligt, medens jeg ledte efter Kappen. Alt laa saa mønsterværdig ordentligt; af de daglige Tørklæder til Hoved og Hals fandtes to store Bunker.

”Du maa hæve dem op; den skal ligge nedeunder. — Na, hvad”, hendes Stemme slog pludselig om fra Utaalmodighed til Gemytlig-
hed, ”rod kun lidt i den gamle Sippes Gjemmer; hun kan altid ordne det igjen, naar hun kommer op.”

Morgenskappen med den store lilla Sløise under Hagen gjorde den rette Virkning. Jeg hentede et Speil, og Tante syntes, det passede.

”Nul saa Gardinet halvt op, Barn, Solen gjør det altid saa ventligt, og glem alle Medicin-

flasterne. — Naa, nu kan du kalde Far ind.”

Jeg hentede Bedstefar og lod dem saa ene. Da jeg kom igjen, efter en Timestids Forløb, blundede Tante; Bedstefar sad ganske stille og betragtede hende.

”Hun ser dog elendig ud alligevel, det gode Barn”, han klappede hendes graa Haar sagte og fjærligt; ”tror du, hun kommer sig?”

”D, ja, ganske vist, men nu skal du spise, Bedstefar, jeg bliver her.”

Halv ugjerne forlod han sin Plads; ”jeg kommer snart igjen”, sagde han i Døren og nikkede i det Samme henimod den Sovende.

Lidt efter kom Doktoren, en høi, svær, munter Mand, med rødt Ansigt og store hvide Tænder. Han var meget tilfreds med Patientens Tilstand; den var over Forventning, egentlig langt over Forventning.

”Hvad mener De om en Due imorgen, Frøken? jeg tænker, vi tør vove det. — Altsaa”, han henvendte sig til mig, ”ingen Medicin, ingen Sindsbevægelse, derimod Duesteg og Rolighed. — Saa, De er den unge Dame, vi forskrev fra Kjøbenhavn, som det lader uden Nødvendighed. Broderdatter, ikke sandt? jeg er nylig kommen til Egnen og kjender ikke Forholdene. Ja, nu kan jeg da trøste Majoren; han var svært urolig igaar.” —

”Se hvor yndigt Frøkenen sover”, sagde lille Ane senere, idet hun pegede paa Tante med sin Strikkespind, ”nu maa De endelig gaa ind, Frøken Elisabeth! det er dog mere plaserlig, end at sidde her;

vaagner hun, skal jeg strax falde Dem."

Dagligstuen saa meget hjemlig og hyggelig ud i sin Vinterdrægt med Gulvteppe og røde Gardiner; det brændte muntert i den store gammeldags Kaffelovn, og Solen skinnede paa Tazetter og Hyazinther, men der var Ingen inde. Fra Bedstefaders Stue lød derimod Stemmer; om Dve nu var der! jeg aabnede tøvende Døren.

I samme Nu for Hektor opad mig, snurrede sig rundt og gjorde de urimeligste Glædespring.

"Stille, Hektor, stille, her! Dve reiste sig fra Sofaen og hilste roligt, medens han samtidig kaldte ad Hunden.

"Den lyder ikke engang sin egen Herre", sagde Laura, der stod ved Vinduet og ordnede Martsvioler i en liden Kurb, "hvor har du dog vundet dens Venkab, Elisabeth, det er jo næsten, som —" hun standsede pludseligt og rødmede over hele Ansigtet ved Tanken om Fortiden.

Jeg svarede ikke, men klappede min gamle brune Ven og takkede den, i mit stille Sind, for dens gode Hulommelse. Hvor ofte havde Bedstefader ikke spøgt med dens Kjærlighed til mig og sagt: "Dyret er flogt, det vil indbynde sig hos sin tilkommende Madmoder."

"Tante sover saa blidt og roligt", sagde jeg til Bedstefader.

"Og Sønnen giver Kræfter med Guds Hjælp. — Men hvordan er det med dig selv, min Ven? Du ser jo bleg og daarlig ud."

"Saadan ser Elisabeth altid ud, Bedstefar! hun har været bleg, lige siden hun kom —" Laura brød

igjen af og blussede af Værgelse over sin Ubetænkksomhed.

For første Gang kastede Dve et hurtigt Blik hen paa mig; lidt efter reiste han sig.

"O, De vil dog ikke gaa? Laura nærmede sig fortrolig, "De maa selv bringe Tante disse Blomster, naar hun vaagner; det vil glæde hende."

"Jeg er nødsaget til at gaa; — Blomsterne ville ganske vist fornøje hende ligesaameget fra Deres Haand."

"Men hun er bleven vant til at tale med Dem hver Dag. Jeg haabede, De vilde drikke The med os iaften. — Her er nu saa fornøieligt, Tante er bedre, Elisabeth er kommen, og, og", atter Stammen og Rødmen; o, hvor hun dog var en liden overmundet Stakkel!

"Tak, imorgen. — Vil De hilse Frøken Hjorth; det glæder mig inderligt, at hun kommer sig."

Han trykkede Bedstefaders Haand, buffede for Laura og mig, og gik.

"Lad mig se, Elisabeth, at du er venlig og hjertelig mod vor kjære Præst"; formanede Bedstefar, "at det første Møde var dig lidt underligt, kan jeg godt forstå, men siden maa min søde Pige være mere imødekommende. Lad Fortiden være ganske glemt. — Han er en herlig, en ædel Mand; Gud gjengjælde ham Alt, hvad han har gjort for mig i denne Sorgens Tid! ingen Søn kunde være trofastere." —

Dag for Dag blev Tante Kristine raskere; det gik vel langsomt frem, men sikkert, Appetiten og Kræfterne voksede sammen.

Hvor hun var glad, taknemmelig

og forundret over sig selv og hele Verden; Alle vare saa gode og holdt af hende, og hun af dem; havde hun blot vidst det før! Bedstefader tilbragte mangen stille Time i hendes Kammer, og de talte om Fortid og Fremtid; det var, som om de havde fundet hinanden igjen efter en lang, lang Adskillelse. Naar hun tog hans Haand, saa paa den og trykkede den, var det altid, som om hun had om Tilgivelse. Bedstefar klappe hendes Kind og kyssede hendes Pande til Svar, og hans Blik sagde, tydeligere end Ord: "stafels Barn, stafels Barn, Feilen var dog min."

Ove kom daglig, men vi undgik hinanden, saavidt muligt. Han gav nogle Ordres med Hensyn til Haven og fik Alt ordnet efter Tantes Ønske; vor Gartnerkarl og den utrættelige lille Per Jørgen arbejdede Begge af alle Kræfter.

Foraaret skred raft frem; Crocusserne faldt matte om paa Siden; Druehyazinther og Hanelamme stode i fuldt Flor. Jeg styrede imidlertid Huset efter bedste Evne, og Alt gik saa temmelig i det gamle Spor. Bestjæstigelser var mig fuldkommen nødvendig; der var Uro og Spænding i mit Sind.

"De ser daarlig ud, Frøken", sagde Doktoren en Dag, "vi anstrenge os for meget, det er klart. — En rolig Spadseretur vilde være høist tjenlig"; — han henvendte sig pludselig til Ove, der stod lidt borte, — "Herr Pastor, spadser en Smule med den unge Dame; det er en Belgjerning; hun gaar ikke alene."

Han kjendte naturligtvis Intet til vort tidligere Forhold. Ove taug, jeg stod tvivlraadig, men Bedstefar greb Planen med Glæde; han ønskede saa inderlig, at vi skulde omgaaes utvungent og venstabeligt.

"Tag Lidt paa, Betty, og gjør som Doktoren befaler; ingen Indvending!"

"Her er Shawl, Hat og Slør", Laura kom springende med mit Tøi, "jeg skal nok passe Tante og Alt; vær du kun rolig."

Hvor mit Hjerte bankede, og hvor jeg var beklemmt og forunderlig tilmode. Doktoren hilste os muntert med Vidsten, idet han rullede forbi i sin lille Genspænder.

Ove saa meget alvorlig, næsten mørk ud; han gik raft til; det kostede mig ordentligt Besvær at følge.

"Maaste vi kunne gaa lidt langsommere?"

"Om Forladelse, o, jeg beder om Forladelse!"

Han sagtede stieblikkelig sine Skridt, men taug endnu bestandig. Denne Tur var en Prøve for ham, jeg følte det, og jeg følte tillige, med en Blanding af Sorg, Glæde og Taknemmelighed, at hans Godhed for mig var uforandret. Der gik vi saa fremmede ved hinandens Side, og dog havde jeg aldrig staaet ham saa nær før. Vilde Vorherre maaste alligevel? — o, jeg turde ikke tro det!

Foraarssolen skinnede muntert paa de fløielsgrønne Rugmarker; utallige smaa blaa Anemoner stode i Skovbunden; en enkelt hvid tittede ogsaa frem af de frodige grønne Blade; Bøgknopperne svulmede

allerede, og Fuglene fløi hid og did; alle havde de travlt med at sætte Bo; hele Naturen var fuld af Haab og Løfter.

"Er det ikke Storken, der flyver?"

Han saa adspredt op.

"Jo. — Jeg tror, det er min Stork; den tredsler om Præstegaarden."

"Hvor Tante nu er rask!" begyndte jeg igjen, Tausheden var saa frygtelig trykkende, "hun er bleven et ganske andet Menneske."

"Det er hun, og det er jo glædeligt."

"Og Bedstefar ogsaa. O, hvor Borherre har gjort det godt for dem Begge!"

"Ja, Borherre gjør det altid godt, naar vi kun bie paa Ham"; han gik nu igjen hurtig til.

"Men hvad er det? her bygges jo et smukt nyt Hus ved Enden af Landsbyen, og det lille hvide Sted er revet ned. — Er den gamle Kone maaste død?"

"Ja, hun fik udstridt ved Juletid. — Skulle vi ikke gaa denne Vej, her bag om Byen, det er kortere."

Atter Pause.

"Hvorledes er det med Deres Søster?" vovede jeg at spørge.

Han saa med et alvorligt, næsten bebreidende Blik hen paa mig; derpaa fattede han sig hurtigt og svarede:

"Tak, det er godt; hun er nu fuldkommen rask."

Netop som vi skulde dreie ind paa Gaarden, kom Mette Marie os imøde; hun blev et eneste stort Smil, da hun saa os. "Gud ske Lov nu er det godt igjen", stred

tydelig skrevet paa det lille henrykte Ansigt. Vi læste det Begge, tror jeg. Ove standsede strax og bad Farvel; han var bleg og angreben.

O, hvor jeg var i en underlig Stemning! jeg vidste ikke selv, om jeg var lettet eller fluffet. — Hvad skulde det blive til?

Tante Kristine sad opreist i Sengen og strikkede, da jeg kom ind; Laura læste høit af Bogen med sin blide Barnestemme:

"Lyffens lunefulde Spil
Leger ei med Sjæle,
Altting søies, som Gud vil;
Her er trygt at dvæle."

Tante nikkede kjærligt til mig og klappede min Haand:

"Det er saadanne heroligende Ord, lille Elsiabeth, ikke sandt: Her er trygt at dvæle."

Ellevte Kapitel.

Det var en glad Dag, da Tante Kristine første Gang kom ov og sad paa Sofaen, omgiven af Pusder. Laura holdt triumferende et Speil hen imod hende.

"Hvad siger du, Tante, ser du ikke nu godt ud?"

"Na jo, jeg ser jo ganske flinkelig ud, afurat som andre Mennesker."

Tante glattede sit Haar med de magre, gjennemstigte Fingre, rettede lidt paa den nette lille Kappe — de trefantede Tørklæder ere bankyste for bestandigt — og betragtede sig selv med et vist forundret Velbehag. Hun saa ogsaa meget net og hyggelig ud i den varme, bekvemme Morgendragt; før sad Alt saa stivt, stramt og

pertentligt om hende, at det formelig kunde gysse i En.

"Na, hvor det er pndigt i Haven! og der staar gamle Far i Alleen; han lader vist Flaget heise. Ja, der er det, det kjære Dannebrog, hvor fornøieligt det dog vister frem og tilbage i den blaa Luft!"

Tante foldede sine Hænder og brast i Graad; hendes Hjerte blev for fuldt.

O, hvor gjerne havde jeg ikke glædet mig, ret af Hjertens Grund, som de Andre, men jeg kunde ikke ganske glemme mig selv og mine Befymringer. Bedstefader og Laura mærkede Intet, hvorimod Tante skjænkede mig den inderligste Deltagelse. Hun opfattede Sagen paa sin Vis, men talte aldrig derom; et Haandtryk, eller et opmuntrende Nik, fik jeg derimod, hvergang jeg var alvorlig og taus.

En varm, klar Maidag sad Laura og jeg ude paa Verandaen. Tante laa paa Sofaen i Kabinettet og blundede; vi kunde høre hver Lyd derinde fra.

"Elisabeth, jeg er virkelig træt; vi vare saa længe oppe igaar, og der er noget underlig Søvnghysende ved Luften. — Maa jeg lægge mit Hoved paa din Skulder? saa, nu sover jeg allerede." Laura lo op til mig med luffede Dine. Det varede dog ikke længe, før den forstille Søvn blev virkelig. Jeg slog Armen om min lille Søsters Liv og støttede hende; hun laa saa trygt og stille; der hvilede den blideste Fred over hendes Barneansigt.

Allt var saa smukt rundt omkring os; det havde regnet om Morgen, og de klare Vanddraaber perlede

endnu paa Græs og Straa; Lindertræernes lysegrønne Blade frigjorde sig mere og mere, de smaa røde Hølstre laa hængsøvede paa den sorte nyanlagte Gang; Kirsebærtræernes Kroner saa ud som nysfalden Sne; Sprinerne dustede allerede, og Paaasteliger og Pæoner stunnede i Solen. Gjægen galede muntert inde i Skoven.

Midt i al denne Herlighed følte jeg mig forsagt, modløs og træt; o, det var bedre at tage hjem strax; dette Liv kunde jeg ikke udholde!

"Goddag, Goddag", lod nu Tantes Stemme, "Goddag og velkommen."

"Blot jeg ikke forstyrret Dem, Frøken Hjorth", det var Dve, der talte.

"Udeles ikke, jeg er saa glad, De kom. — Sidder jeg ikke vel signet her? — ja, Elisabeth har rigtignok næsten pakket mig for godt ind; man bliver saa forskjælet."

"De ser meget vel ud, Gud ske Lov! men det forekommer mig, at Deres Niecer endnu ere lidt anstrengte og blege."

"Na, den Lille fejler Ingenting, hun blomstrer jo som en Rose; det er kun Elisabeth. Stakkels Elisabeth, hun har været saa opofrende og kjærlig imod mig. — Hun er inderlig god, det er den rene Sandhed."

"Hvem benægter det?" der var noget Hastigt og Afvisende i hans Tone. Jeg prøvede paa at reise mig og gaa, men kunde ikke, saa blev jeg da siddende og vovede neppe at aande.

"Undertiden har jeg tænkt", be-

gyndte Tante igjen, "at De var for haard. — Ja, jeg vil tale rent ud nu! det arme Barn, var det hendes Skyld, at De troede hende fuldkommen? havde De Ret til at bebrejde hende, at hun kun var en stakkels feilfuld Pige? burde De ikke have formanet og haaret over med hende? — Jeg sagde det strax, første Dag: naar han lærer dig rigtigt at kjende, vil han vaagne. — Al, ja, den Blegbed, der kommer af Sorg, kan ingen Doktor hjælpe af med; hun forvinder det aldrig."

"Hvad er alt dette, som De siger?" han var heftig op, "er De syg igjen, taler De vildt? — Elisabeth kan ikke have misforstaaet mig, det er umuligt. Derfor hun havde holdt det Mindste af mig, havde hun jo blot behøvet at sige et eneste Ord. — Han bødiede sig ud af Vinduet i stærk Sindsbevægelse; jeg saa ov.

"Ah, der er hun! — hørte De vor Samtale?"

"Ja."

"Saa svar mig, Elisabeth, har De et Dieblik tvivlet om, at min Hengivenhed for Dem var ovrigtig?"

"Nei."

"Hører De? De kunde have sparet mig for dette, Frøken Kristine! — dog endnu Et, var det ikke en Lettelse, en Befrielse for Dem, at blive løst fra Løftet? — var det vel en Sorg?"

"Ikke strax."

Det var Alt, hvad jeg svarede, men i næste Dieblik stod han ude hos mig med sit kjære, trofaste Ansigt opklaret af det gladeste Haab.

"Men senere? hvad, Elisabeth?"

Før Laura vaagnede, havde jeg skriftet og lagt hver mørk Fuld i min Sjæl klar for hans Blif; og vi havde taget de gamle Fremtidsplaner og Drømme op igjen. O, hvor lidet havde jeg fortjent al denne Lykke og Betsignelse! —

Et Par Dage efter stode Dve og jeg udenfor den brune Dør i det graa Hus paa Landkunsten ved Kjøbenhavn. Pigen, der lukkede op for os, gav et lidet Skrig; jeg betvode hende at være stille og nærmede mig saa Dagligstuen.

Kristian læste høit for Mor i "Berlingste Tidende"; af og til standsede han og gjorde et Par Bemærkninger; han vilde altid saa inderlig gjerne sætte hende ind i Forholdene, men alle Anstrengelser, i saa Henseende, bleve frugtesløse. Mor brød sig ikke en Smule om Politif; Tanterne gjorde bestemt den ene lille Reise efter den anden, medens han læste, snart til Laura og mig: "Naar kunde der komme Brev igjen?" snart til Kristian og hans Fremtid: "Hvor godt, at han havde faaet fast Ansættelse", snart til Middagsmaden: "Blot Ahabarbragrøden blev, som den skulde være", saa op paa Kvisten, hvor der boede nogle fattige Folk, saa ned i Bengelassen: "Man turde dog vistnok tillade sig at —"

"Hører du, Mor, hvad Bismarck —"

"Ja vist, det er jo forstrækkeligt! — men der er Nogen ved Døren. — Elisabeth, naa, hvilken Overrættelse!"

O, hvor det var en lykkelig

Dag! Mor og Døe forstode strax hinanden.

Han har dog et berligt Ansigt", hvisttede hun, "saa tillidindgydende, godt og forstandigt, men sig mig nu, Barn, hvorfor —?"

"Du maa ingen Forklaring for-
dre, kjære Mor, og du ikke heller, Kristian, al Feilen var paa min Side, udelukkende paa min."

Klokken slaar tolv; December-
solen sender en liden Straale ind i Døes Studerekammer; Ilden flammer og knitrer lystigt i Kalkelovnen; Hektor ligger magelig udskraft og gotter sig ved Varmen. Jeg sidder ved Vinduet og fryder mig over Udsigten; de grønne Graner i den hvide Sne have noget saa Kvægende for Diet.

Inde fra den store Stue ved Siden loder en dæmpet Summen og Surren; det er de smaa Konfirmander, der reise sig for at gaa.

Fra Hjørnevinduet kan jeg se dem komme ud, To og To. Mette Marie og Per Jørgen blive staaende i Porten; de høre nu Begge hjemme her, gamle Bedstemor er død.

Solen stinner paa de muntre, ubekymrede unge Ansigter. Døes-Die følger dem kjærligt; han er glad i sin Gjerning, og med Guds-Hjælp vil den bære Frugt.

Se, nu nikker han hen til mig; hans Ansigt straalte saa velsignet. Han er ogsaa glad over sin Kone, tilfreds med sin lille Amanuensis, hvor feilfuld hun end er.

Men hvad er det? Hektor reiser sig urolig; jeg hører Kanebjælder og Bidsteknald. — Ah, det er Bedstefar og Tante Kristine, og midt imellem dem sidder en velindpakket, æblefindet, guldkloftet, utaalmodig Smaaagut, der neppe kan holde sig rolig, til Bognen standser. Det er lille Johan, som skal tilbringe Juleferien hos sin store Søster i Præstegaarden.

En Udflugt til Yellowstones vulkaniske Egne.

(Af Fr. Bisby.)

Bed at læse den svenske Botaniker Dr. Berggrens livlige Skildring af de vulkaniske Fremtoninger paa Ny-Zeeland mindedes jeg den Reise, jeg i Aaret 1871 foretog til Yellowstone, en Egn, der frembyder megen Lighed med Vulkanidistrikter paa Ny-Zeeland, men rigtignok langt overgaar den i Storartethed og i Afvejling. Da jeg desuden senere

har læst en Del om Undersøgelserne i disse Egne, haader jeg at kunne give en anskuelig Skildring af dem.

I det af mig nævnte Aar kunde man, saa at sige daglig, i Bladene i San Francisco, hvor jeg opholdt mig, læse Meddelelser om "Yellowstones Vidundere", der nys vare blevne opdagede eller rettere nærmere undersøgte. Egne var vel

fleere Gange bleven omtalt af de saakaldte Trappers og af andre Rejsende, men man havde i Almindelighed modtaget deres Fortællinger som Jagtbistorier. Imidlertid fik i August 1870 Løitnant Doane Ordre til at ledsage General Washburne paa en Undersøgelse i Retning af Søen Yellowstone. Doanes Ikhærdighed kronedes med et glimrende Held, og hans Beretning var af saa stor Interesse, at Regjeringen lod den offentliggøre paa offentlig Regning. Dette var det første paalidelige Budskab, man fik om, at der midt i Klippebjergene findes en Egn, som er opfyldt af vulkaniske Vidundere. Men den nordamerikanske Regjering lod sig ikke nøie med Doanes Undersøgelse. Den bestemte strax at udsende en ny Expedition, som blev lagt i Haanden paa den udmærkede Geolog Dr. Hayden, hvis Liv er viet Undersøgelserne af hans Fædrelands geologiske Bygning. Han staar i Spidsen for en Undersøgelseskommission, der aarlig har 100,000 Dollars til sin Raadighed, og man kan gjøre sig en Ide om, med hvilken Interesse det amerikanske Folk følger Kommissionens Arbejder, naar jeg oplyser, at en af dens Beretninger (for 1870) blev revet bort i Løbet af tre Uger, skjønt den var trykt i 8000 Exemplarer.

Jo mere utrolige Efterretningerne lod om Yellowstone, des mere voksede min Lust til at drage hen til disse Egne. En yderligere Spore fandt jeg i de Fortællinger, som min daglige Døngangsvæn og Bordfælle Hughes gav om sin Rejse gjennem "Plainerne", om de male-

riske Dngivelser, om Møder med Indianere, om lystige Jagtpartier og om Nydelsen af uindskrænket Frihed.

Slutningen af August eller September udmærker sig i disse Egne ved et temmelig stadigt Veirlig. Regn er sjældent, Heden om Dagen er ikke overvældende, og Nætterne ere temmelig milde og klare. Derfor afventer man ogsaa gjerne denne Aarstid, den saakaldte "indianske Sommer", for at gjøre første Udflugter. Desuden ere paa den Tid alle Bjergstrømme fattige paa Vand og altsaa lettere at passere, medens de ved Regnstyl og ved Tøbrud svulme op til rivende Strømme. Det var selvfølgelig det mest passende Tidspunkt, dersom vi vilde vove os ind mellem Klippebjergene, hvor Veirliget til andre Tider af Aaret hindrer al Færdiel.

Ad den paa den Tid endnu ikke fuldførte "Pacific Bane" naaede vi op til det nordvestlige Hjørne af Utah og drog saa til Fort Hall, efterat vi dog først havde staffet os et gammelt Muldyr til at bære vor Bagage og Udrustning. Til en saadan Tur maa man udstyre sig med Alt, og vi medførte derfor ogsaa en Sæk med Mel, Kogekar, en Vandsæk af Kautsjuk, Salt, The, Sukker o. s. v. Vi vare Tre i Følge, nemlig den allerede nævnte Amerikaner Hughes, Engelsen den Bloomer og min Ringhed. Den Førstnævnte, der saa at sige havde gjort Alt med i sit Liv, og som nu i sine salmede Plydses Klæder med Rifle paa Ryggen og Kniv i Bæltet gav Rollen som "Mountaineer", var den mest erfarne af

os. Derefter var Engelftmanden, hvis Sømandsdragt endnu bar Spor af Arbeidet i Minerne, den prøvede Mand, og han gav Guldsøgeren, medens jeg, som mine brave, godmodige Ledsgere skjæmtende kaldte "den Grønne", paatog mig Titelen "Fører for Trænet." Det gamle Muldyr kastede nemlig sin Kjærlighed paa mig og fulgte mig trolig.

I Selskab med nogle Soldater forlode vi Fort Hall, men de ledsgagede os ikke langt, og efterat de til Afsted havde hilst os med et ægte amerikansk Hyl, vare vi overladte til os selv. Veien gik i Førstningen over en tør Sandflætte, hvor Varmen midt om Dager var overordentlig trykkelige. Efter nogen Tids Forløb kom vi til Snakefloden, og da denne Flod opstaar af flere Tilløb fra Yellowstone-Distriktet, var det naturligt, at vi i Mangel af bedre Veiviser valgte at følge den. Det var nemlig ikke lykkeligt os at støde paa en af disse omstreifende Jægere, som færdes i mange af Nordamerikas Udørkener, hvor de kjende saa godt som enhver Plet.

Vi forlode tilsidst Snakefloden og fulgte et Stykke dens Tilløb Henrysfloden, indtil vi maatte overstride den for at tage en mere østlig Retning. Trods det stride Løb og de stejle Bredder slap vi dog over og leirede os saa for at hvile ud. Der var mange Ørreter i Floden, og vi fangede flere af dem paa 2—3 Pund. De lignede vore danske Bækørreter, men de havde brune Pletter istedetfor karmoisfarvde. De smagte os fortræffeligt. Ligesaa gjorde de paa

Slettelandet voxende Camas-Rødder, der ere saa søgte af Indianerne og som Hughes lærte os at tilberede paa indianisk Vis. Camas-Plantens Rod er ligesaa rund som et Løg; den indeholder Mel, smager godt og er meget nærende. Den tillaves af Indianerne paa følgende Maade: i et Hul i Jorden tændes et Baal, som varmer Hullets Bund og Sider godt igjennem; samtidigt varmes ogsaa nogle flade Stene. Derved tages Ilden ud af Hullet, Rødderne lægges ned i det og dækkes med Græs og de varme Stene, paa hvilke der tilsidst tændes et nyt Baal. Derved blive Camas-Rødderne brunede, ligesom man bruner Kaffebrønnen, de spises derpaa, og de kunne desuden holde sig til senere Brug. De Indsødte have undertiden ikke anden Føde hele Vinteren igjennem end disse Camas-Rødder og nogle lignende Rødder af en Plante, som kaldes Jamph.

Jeg glemmer ikke saa let disse Aftener, naar vi i de øde Egne sloge Leir, tændte Baal, kogte Fisk og gjorde os det saa mageligt, som vi kunde. Efter Maaltidet tændtes Piben, og Planer lagdes for den kommende Dag, medens vi strakte os paa Tæpperne. Saa hævdede den indianiske Sommernats lette Taager sig, Vinden susede i Furu-træerne, Trætheden vandt Overhaand, og vi faldt i en kvægende Søvn.

Henrysfloden delte sig snart, og vi fulgte nu den saakaldte Middle Fork lige til dens Udspring. Vi vare da kun ved en lav Bjergryg skilte fra Maalet for vor Rejse, og til samme Tid vare vi efter et

halvt Snes Dages Vandring komne til Vandkjellet mellem Flodløbene til det store Hav og de Bande, som strømme ned til Missouri. Med andre Ord, vi vare naaede til det Stykke Land, som rummer alle de vulkanste Mærkeligheder, og som ligger i Territorierne Idaho, Wyoming og Montana. Det ligger omtrent imellem 44 Gr. og 45 Gr. n. Br., alfsaa omtrent paa samme Bredder som Halvøen Ny Skotland.

Veien gik snart gennem Naalestove, der vare fyldte med omstyrede Stammer, og snart over rivende Bække. Disse vare hist og her opstemmede ved Bæverdiger, og vi forbausedes over Størrelsen af de Træer, som Bæverne kunne fælde. Flere af dem vare nemlig 6—8 Tommer i Tværmaal, og efter Hughes's Udsagn skal man endog kunne finde Træer, der ere fældede af Bæverne, som ere 2 Fod i Tværmaal og ere fældede i Løbet af en eneste Nat. De Diger, som jeg saa, vare alle byggede af Poppelstammer, og disse stode saa regelret, som om de vare blevne stillede op ved Hjælp af Lod og Waterpas. Vi lagde Veien over et af disse Diger; men vort Muldyr traadte det ud og faldt i Vandet, heldigvis uden at komme til Skade. Forresten saa vi, mærkeligt nok, kun saa Dyr; en enkelt Hjort, nogle Harer og andre Smaadyr var Alt, hvad vi stødte paa, medens vi fulgte "Bjørnens og Elsdvrets Stier."

Det syntes, at Veien blev mere og mere brydsom, alt som vi nærmede os til vort Maal. Snart gik det ned i dybe Kløfter og snart

op ad steile Skrænter. Kompasset var vor eneste Veiviser, og hver af os havde sit Exemplar i en stærk Læderrem om Halsen.

Endelig saa vi Yellowstone-Søen liggende for os. Den omgives til alle Sider af Bjerge, og den er overordentlig smuk. Paa dens venstre Side, hvor vi opsløge vort Telt, er det sandet, og denne Sand udgjøres næsten udelukkende af Obsidian og af nogle smaa Krystaller, som man kalder kaliforniske Diamanter. Paa flere Steder langs Bredden saa vi Dampe stige frem til Tegnet paa, at de vulkanste Kræfter virkede, og jeg kan næsten sige, at vi overalt, hvor vi kom ved Søen, vare Vidner til Ytringer af den underjordiske Varme. Vandets Renhed er saa stor, at man tydelig ser Fiske dybt nede; Pelikaner, Gjæs, Wender og andre Fugle fandtes overalt, og Heirer fiskelede nok saa alvorligt langs Bredderne eller traf over mod Skovene, naar de opstrømmedes ved vore Skud.

Den følgende Dag undersøgte vi de vulkanste Fremtoninger langs Søen nætere. Skjønt de Smaafratere, som vi først toge i Diezhyn, vare noget ubetydelige, "something for school-boys", sagde vor Amerikaner, nærmede jeg mig dem dog i en vis Spænding. Paa en liden ophøiet Flade fandtes saaledes en Fordybning, hvorfra Dampe strømmede ud under en hvælpende Lyd, idet de af og til slyngede smaa Lerdele lidt i Veiret. Leret var saa findelt, som nogen Terracotta-Fabrikant kunde ønske sig det.

Der var en Mængde varme Kil-

der; nogle af dem vare fulde af feigt Dynd, som Dampene hævede op i Form af en Boble, der tilfaldt gif itu med et svagt Knald. Den ene Boble afløste den anden, og hele Dyndmassen var i livligt Røre, som om den blev kogt i en vældig Gryde. Overalt var der travl Virksomhed, og selv paa den anden Side af Søen saa vi Dampstøtter hæve sig i Veiret. Vi mindedes Synet af en stor Bærs Værfter og Dokker, naar Dampen og Røgen strømmer ud fra deres Værksteder og Skorstene.

Da vi vare naaede op til Søens nordvestligste Bred, forlode vi den for at opsøge de øvre Geysires Dal, der omgiver den lille "Firehole-River", og som selv kaldes Firehole-Dalen. Det gif derfra imod Vest, og tilfaldt lykkedes det os at finde den nævnte Flod, som løb rast igjennem en Lavakløft. Vi opdagede nu, at vi paany vare komne ind paa de underjordiste Kræfters Omraade. Vi leirede os paa en Plads, der tidligere var brugt af andre Reisende. Men vi gave os neppe Tid til at indrette os godt, saa optagne vare vi af denne mærkværdige Dals forfjellige Fremtoninger.

Hvad saa vi da? — Ja! det er vanskeligt med Ord at betegne det Skue, som frembrød sig. Men jeg beder Læseren tænke sig en Dal, der er noget over 2 engelske Mile bred og vel 3 Mile lang. Til alle Sider er den omgivet af sorte Lavabjerge, der ere omtrent 1500 Fod høje, højt og her flodklædte og næsten overalt meget steile. Midt igjennem Dalen løber Floden, som vel er en Snees Alen bred. Men

paa begge Sider af den er hele Dalsletten en eneste Samling af Smaakrætere og Smaahøje, hvorfra en Masse Springkilder eller Geysire sprudle frem. Imellem Kilderne er Jordbunden dels dyndet og dels dækket af en kalkholdig Luf eller Fraadsten, der er affat af Kilderne. Alt er i Virksomhed; Vanddampe og Vandstøiler fare under lydlig Støi op af Jorden til alle Sider, idet de indhulle Dalen i Damp og fylde den med saa mange hvæsende, sibende, hvislende og spruttende Lyd, som om man stod mellem Hundreder af Lokomotiver, der paa en Gang blæste Dampen ud.

Vi vare trætte af Turen, Dagen var snart til Ende, og vort Muldyr var meget uroligt over Geysirnes Udbrud. Vi indrettede os derfor paa bedste Maade, fik snart ved Hjælp af tørre Grene et lystigt Baal tændt og lagde os saa til Ro for tidlig næste Morgen at vandre omkring i Dalen og se Geysirne paa saa nært Hold som muligt. Men det varede længe, inden vi faldt i Søvn, og flere Gange i Løbet af Natten vaagnede vi og kaldte ængstelig paa hverandre, naar nemlig et eller andet Udbrud af de vulkanste Kræfter rystede Jorden og Luften.

Det var Graaveir, da vi naaede Dalen, men da vi vaagnede næste Morgen, var Himlen skyfri, og hele Dagen igjennem vedbleve vi at have deiligt Solst. Dette forhøiede meget Synet af Geysirne, idet ikke alene det sprudlende Vand glimrede og den mangesfarvede Fraadsten flinnede i Sollyset, men der dannedes ogsaa den

ene pragtfulde Regnbue efter den anden, medens Udbruddene varede. Synet af Dalen og Omgivelserne var i den smukke Belysning os langt mindre trykkende end Dagen forud. Derimod kunde idetmindste jeg ikke undertrykke en vis ængstelig Følelse ved at gaa omkring for at undersøge alle disse Vidundere. Snart knasede Fraadstenen under vore Fødder, snart brøde vi igjennem Jordens øverste Dække og sank ned i Dynd eller varmt Vand og snart fusede en Rilde pludselig ud tæt ved os. Alt syntes at varse om en eller anden overhængende Fare. Men der er dog i alt dette tillige en saadan Tillokkelse, at Dalen uden disse ubestemte Farer vistnok vilde tabe en Del af sin Tiltrækningskraft. Vi vandrede fra den ene Gruppe af Rilder til den anden og glemte alt Andet.

Tæmmelig nær ved vor Leirplads ved Flodens sydlige Bred modtoges vi ligesom til Morgenhilsen af et vældigt Udbrud af den under Navnet "Old Faithful" (Den gamle Trofaste) bekjendte Geyfir. Den satte Vandet op til en Høide af over 100 Fod og med en stærk Piben. Men Udbruddet varede kun nogle faa Minuter, og vi kunde da nærme os til Krateret, som egentlig kun er en stor Revne i Klippen, der er metalgraa med overordentlig skønne rosenrøde og gule Kanter. Nedenfor Krateret fandt vi det ene lille Bassin ved Siden af det andet, og de ere alle kantede med søvlylindsende Rildedannelser. I Bassiernerne udskilles der derimod ligesom et Slags glimrende safrangule Koraller, eller der

bæver sig fra Bunden smaa Søiler med blomsterlignende Kapitæler. Alene ethvert af disse Stykker var nok til at vække Beundring, og det samme var Tilfældet med de Bræmmer, der omgav Bassiernerne og dannede et Netværk ligesom af de fineste Rniplinger. I nogle af Bassiernerne fandtes Hobe af ovale og stinnende hvide Smaasten, der i det klare Vand saa ud ligesom store Perler. Vandet i Geyfiren er aldeles klart og uden Smag eller Lugt; men det er meget varmt. De mineraliske Gunner, som udskilles af det, lægge sig ligesom et fint Støv eller Pulver paa Bunden og Siderne af Beholderne, og dette Nedslag er saa fint, at det nærmest kan sammenlignes med Støvet paa en Sommerfugls Vinger.

Medens vi nøie tog "Old Faithfuls" Omgivelser og Mærkværdigheder i Diebyn, tiltog Dampudviklingen, og Dampen leirede sig høit oppe i Luften ligesom en hvid Sky. Der var kun gaaet lidt over en halv Time siden Udbruddet, og allerede da viste der sig en saadan Forøgelse af Dampene, at vi ansaa det for raadeligst at fjærne os fra Krateret. Vor Forsigtighed var heller ikke unødvendig; thi pludselig for atter en mægtig Vandsoile hvinende i Beiret, og vi styrtede afsted for ikke at blive overdængede af det varme Vand. Denne Geyfir har faaet sit Navn af den Regelretthed, hvormed dens Udbrud indtræffe; de komme nemlig med et Mellemrum af 50 Minuter. Da Kraterets Nabning omtrent er 50 Fod, kan man tænke sig, hvilken umaadelig Vandmasse der ud-

stødes hver Gang. I Nærheden af denne Springkilde var der mange varme Kilder. Der var ogsaa hist og her Tegn paa, at andre Geysire havde været i Virksomhed; men efterhaanden vare de blevne luffede ved Dannelsen af Fraadsten i deres Kratere. Ligeledes iagttog vi endel Træstammer, som næsten vare blevne omhyllede af Kildernes kalkholdige Dele. Det var almindeligt at finde Blade og Furukongler forstenede i Nærheden af Geysirne.

Vi besøgte saa mange af Geysirne, som det var os muligt at naa i den Tid, vi opholdt os i Dalen; men jeg maa indskrænke mig til at omtale et Par af de mærkeligste noget nærmere. De ligne nemlig for saa vidt alle hver andre med Undtagelse af, at enhver af dem frembyder nye Skjønheder, nye Former og nye Farver, der yde Beskueren den ene Overraskelse efter den anden.

Nærmest ved "Old Faithful" ligger af større Geysire det saa kaldte Kastel (the castle), som især skiller sig fra de andre Springkilder ved Kraterrørets Form og ved næsten altid at være i Virksomhed. I Afstand tager det sig ud ligesom Murene af en smukt bygget Borg af hvidt Marmor. Det ligger paa en 40 Fod høi Banke af Fraadsten og indtager et stort Fladerum, saa at det hører til Dalens vægtigste Dannelser. Ved forskjellige Stød og Kystelser viste Kastellet, at det forberedte sig paa en større Udsalning. Derefter fulgte virkelig og saa et stærkt Dampudbrud og endelig en Vandstraale, som vel kunde være omtrent 100 Fod høi.

Dette Udbrud varede over en Time, men vi oppebiede ikke at se Slutningen paa det, fordi andre store Geysire tildrog sig vor Opmærksomhed.

Der var nemlig imidlertid begyndt et større Udbrud af den saakaldte Grotte, en Springkilde, som ligger lidt længere fremme i Dalen, og omkring den stod der i Solstunnet en hel Del Regnbuer, som frembragte en forbausende Virkning. Den har faaet sit Navn af de grottelignende Abninger, som findes i Kratereets Vægge, der ligesom ere sprængte fra hverandre. Desuden hæver der sig midt i Krateret en stor Stensøile. Dens Udbrud varede længe, vistnok et Par Timer, og der udfødtes Vand og Damp i alle Retninger, ligesom de udgik fra et halvt Dusin Abninger. Lige ved Grotten fandtes flere store Huller, i hvilke kogende Vand idelig hævede sig til en Høide af 5—6 Fod for derefter at danne smaa Bække.

Lidt længere fremme staar et Krater, der er dannet ligesom et afbrudt Horn og kun er et halvt Snes Fod høit. Krateraabningen er 6—7 Fod i Tværmaal, og naar Kilden er i Ro, kan man se dybt ned i den, hvor det kogende Vand syder, og Dampen brummer. Ved Siden af og, som det synes, samvirkende med denne Springkilde, som kaldes Rjæmpen (the giant) er der et halvt Dusin mindre Kratere fra et Par til en halv Snes Fod høie, og hvorfra Vandet stadig vælder frem. Rjæmpen sprang flere Gange, medens vi opholdt os i Firehole-Dalen, og i mere end tre Timer satte den en flere Fod

tyl Vandstraale henimod 200 Fod tilveirs.

Bed Kjæmpen slaar Floden en Bugt, og paa den modsatte Bred af Floden er der to mærkelige smaa Kratere med kun to Fod brede Abninger. Disse Kratere "arbejde", om man tør kalde det saaledes, i Fællesskab. Det ene af dem udstøder nemlig kun Damp og det andet Vand. Det øvre Krater begyndte med under stærk Hvæsen at udsende en Del Damp og holdt saa pludselig op dermed, ligesom for at det nedre Krater kunde tage fat og vise, hvad det var istand til. Og man maa indrømme, at dets Leg med Vandet ikke var til at kimsse ad. Det sendte nemlig omtrent 40 Fod høie Vandstraaler op i Luften, saa at der dannedes ligesom en Viste, der mindede om den Krydsild, man stundom ser under et Fyrværkeri. Saasnart dette Udbrud havde været et Par Minuter, hørte det pludselig op, og nu tog Dampen atter fat, og saaledes skiftede de to Kratere. Den eneste Afbrøydelse fremkom ved, at et tredje Krater længere nede udstødte en Vandstraale, som skiftede med et af de andre Udbrud. Saaledes ^{vedblev} Visten rimeligvis, indtil Alt kom i Ro eller indskrænkedes til en jævn Rogen.

Paa samme Side af Floden som Visten er hele Rummet fra Bjergenes Fod og til Flodbredden en uafbrudt Flade af Friaadsten, hvorfra der hæver sig en Mængde smaa Høie med temmelig store Kratere. En stor Del af dem syntes at hvile, medens andre udstødte Vand. Imellem dem findes den vældigste Geyfir paa hele Jorden, nemlig

den saakaldte Kjæmpinde (the giantess). Den indtager ved Foden et Rum af flere hundrede Kvadratsod, og naar den er i Ro, ser man ned i den i en Dybde af omtrent 100 Fod. Omkring Bassinet er der affat en tæt Bræm af fine Rniplinger, som vilde have tiltrukket sig større Opmærksomhed fra vor Side, dersom vi ikke allerede vare blevne saa forvante ved, hvad vi havde seet i Løbet af Dagen. Rigegyldige søndertraadte vi Klæder af det vidunderlige Fjiligransarbejde, som det vulkaniske Vand havde frembragt, idet det udsattes for Luftens Paavirkning. Et Udbrud af Kjæmpinden indledes med, at dens Bækken lidt efter lidt fyldes med kogende Vand, indtil det staar et Par Fod fra Kanten. Dernæst mærker man nogle pludselige Rystelser, og tætte Dampstyer stige flere hundrede Fod i Veiret, hvorpaa endelig den hele Vandmasse hæver sig i en eneste vældig Svøle, som er 20—25 Fod i Tværmaal og har en Høide af henimod 100 Fod. Men dermed er Udbruddet ingenlunde til Ende; thi fra Midten af Vandsvøilen stude atter fem høie Afstatter frem, den ene udspringende fra den anden, saa at Toppen af den øverste naar 500 Fod over Jorden. Ved et saadant Udbrud skjælver Jorden, og det ledsages af en øredøende Piben. Føi nu hertil, at den ene Regnbue ved Siden af den anden omgiver Vandsvøilens Top ligesom en Straalekrone, og dernæst, at Vandmassen larmer vældigt, naar den styrter ned, og man vil da fatte, at denne Springkilde frembyder et af Naturens mest gri-

bende Skuespil. Efterat have raset en Snæs Minuter, svæktes Udbruddet lidt efter lidt, og Vandet synker tilbage i Krateret. I Løbet af Eftermiddagen sprang denne Gevstir tre Gange. Forinden vi trætte og anstrængte søgte Ly under vort Telt, kom vi ogsaa forbi Bihuben (the bee-hive), der har Navn efter Kraterets Form. Den

syntes at være i fuldstændig Ro, og med hinanden i Haanden nærmede vi os derfor dens Krater-aabning for at stirre ned i det grønne, kogende Vand, som netop hævdede sig til Bækkenets Kant. Den skal til andre Tider være en meget virksom Springkilde, der endog sender sin Straale et Par hundrede Fod tilveirs.

(Sluttes i næste Hefte.)

En Anekdote om Sixtus den Femte.

Kardinal Montalto blev (1585) i en Alder af 64 Aar valgt til Pave og antog Navnet Sixtus den Femte. I det samme Dieblis han var valgt, fastede han den Masse, som han indtil den Tid skal have baaret. Han reiste sig kjæft fra sin Stol, fastede sin Krykkestav og istemte til alle Kardinalers Forbauselse med stærk og klangfuld Røst den sædvanlige Lovsang. Den faste, ubøielige Strengthed, som var et Hovedtræk i denne Paves Karakter, er træffende stildret i følgende Anekdote:

Det var i den Tid almindeligt, at Adelsmænd, naar de gik ud, lode sig ledsage af en talrig Skare Bager, Tjenere og Soldater, væbnede, ligesom sine Herrer, til Tænderne. En Adelsmands Følge ligenede ofte mere en Armeé end en Eskorte, og mødtes to saadanne Følger i en trang Gade, kunde det let komme til Slagsmaal og Drab, idet den ene ikke vilde gaa af Veien for den anden.

Dette Ubæsen vilde den nye Pave sætte en Stopper for, og da et ualmindelig heftigt Sammenstød just havde fundet Sted første Paaskedag, og det indenfor St. Peders Kirkesogn, udfstedte Paven en Forordning, som forbød enhver Adelsmand, indfødt eller fremmed, at lade sig eskortere af mere end tyve Mand; ogsaa skulde Enhver, som enten selv bar eller lod sine Folk bære Skydevaaben, særlig Pistoler, have sit Liv forbrudt.

Netop som denne pavelige Forordning var udfkommen, indfandt Ranuccio Farnese, Hertugen af Parmas eneste Søn, sig i Rom. Den unge Fyrste ilede med at gjøre den nye Pave sin Opvartning; han blev forestillet af sin Onkel, Kardinal Farnese, og modtaget med al den Udmærkelse, som skyldtes hans høie Rang. Den romeriske Adelskappedes om at hædre Arvingen til et af Italiens skønneste Fyrstendømmer, og endnu samme Aften, som han var kommen, blev han a

Fyrst Cesarini indbudet til et prægtigt Selskab. Det var allerede langt paa Nat, og Vinen var stegen Gjæsterne til Hovedet, da Tælen faldt paa Pavens sidste Forsordning. Flere af de unge Mænd, og blandt dem Ranuccio, erklærede sig beredte til aabent at trodse Forbudet. Men den næste Dag, da de havde sovet Rosen ud, fandt de det raadeligst at stifte Piben i Sæl. Ranuccio var den Gæste, som endnu havde Lyft til at vove et Forsøg. Sixtus vilde dog vel betænke sig to Gange, før han lagde Haand paa et saagodtsom kronet Hoved. Kort og godt, Ranuccio begav sig til Vatikanet og udbad sig en Audientis hos Paven. Den blev ham strax tilstaaet, og da Fyrsten efter katolsk Skik og Brug havde knælet tre Gange, magede han det saa, at et Par Pistoler faldt ned lige for Sixtus's Fødder.

En saadan Frækhed kunde ikke hengaa uskaffet. Paven lod øieblikkelig sine Livdrabanter falde og befalede dem at arrestere og føre til Fortet St. Angelo Hertugen af Parmas Søn, som selv havde fældet sin Dødsdom. Der kunde blive erklæret ham Krig den Dag imorgem; en forbitret Fader kunde komme med Sværdet i Haanden for at kræve sin Søns Frihed og Liv; lige meget; Sixtus var fast bestemt paa kun at udlevere et Lig.

Saa snart Kardinal Farnese fik dette at vide, ilede han til Vatikanet, kastede sig for Pavens Fødder og bad for sin Brodersøns Liv. Han mindede om Fangens Ungdom og om hans ædle Fader, som nu

stod i Flandern og skjæmpede for den gode Sag.

Men Paven var ubønhørlig. "Loven", sagde han, "gjør ingen Forskjel; en Forbryder er en Forbryder, og intet Videre." "Jeg er", sagde han, idet han gjentog Pavernes frække Løgn, — "jeg er Guds Stattholder paa Jorden, og min Retfærdighed maa, som Hans, være uden Persons Anseelse; Mildhed vilde i dette Tilfælde kun være Svaghed." Kardinalen maatte gaa med uforrettet Sag.

Da Paven blev bestormet med Bønner og saa fra andre indflydelsesrige Personer, sendte han Bud efter Kommandanten i St. Angelo, Monsignor Angeli, og gav ham den bestemteste Ordre til at lade sin høie Fangens Hoved falde samme Aften paa Slaget otte.

Kommandanten vendte tilbage til Fortet og meldte Fangen, at han kun havde to Timer at leve i. Den unge Mand lo ham op i Vinene. Han kunde og vilde ikke tro, at han, Hertugen af Parmas eneste Søn og Arving, kunde for Alvor blive truet med Døden af en stumpe Munk, som ikke syntes at have haft anden Adkomst til Pavestolen end Oldingens Svaghed og Affældighed. Dog forekom Trudselen ham snart at være mindre latterlig, da han saa et Skafot blive reist udenfor sine Binduer; men hvo kan skildre hans Forsædelse, da en Munk traadte ind til ham for at berede ham til Døden!

Imidlertid var Kardinal Farnese ikke ledig. Han raadførte sig med sin Ven Grev Olivares, som var spansk Gesandt i Rom, og de besluttede at forsøge, om de kunde

opnaa ved Ligt, hvad de ikke havde kunnet udrette ved Bønner. To kostbare Timer vare endnu igjen.

"Det Eneste vi kunne gjøre", sagde Kardinalen, "er at standse Slaget i alle Roms offentlige Ubre. I midlertid faar du paatage dig at sysselsætte Angeli."

Hans Eminence Kardinal Farnese havde stor Indflydelse i Byen, og desuden stode de offentlige Ubre under hans Opfigt. To Ubre, St. Peders og St. Angelos, som vare saa nær, at de kunde sees fra Fængslet, bleve stillede tove Minuter tilbage.

Genrettelsen skulde foregaa i Stilhed indenfor Fortets Mure; dog fik Olivares, i sin Egenstaaelse af Gesandt, Tilladelse til at blive hos Kommandanten. Et eneste Blik paa Fortets Uhr viste ham, at det gik "rigtigt", det vil her sige, 20 Minuter for sent. Den indre Borggaard var allerede fyldt med bevæbnede Soldater og Munke, som sang den høitidelige Bødspsalme Dies Iræ. Olivares var hos Angeli. Nu fulgte en Scene, paa engang stræffelig og naragtig. For at vinde Tid begyndte Gesandten at tale om alle tænkelige Ting, men Kommandanten vilde ikke høre paa ham.

"Min Ordre", sagde han, "er aldeles bestemt. Paa Slaget otte er Alt forbi."

"Men Paven kan ombestemme sig", sagde Olivares.

Angeli svarede ikke, men gik utaalmodigt op og ned ad Gulvet, ventende paa, at Uhret skulde slaa. Han kaldte; en Soldat kom ind. "Er Alting færdigt?" Alt var færdigt; de ventede, ligesom sin

Herre, kun paa, at Timen skulde komme.

"Det er besynderligt", mumlede Kommandanten, "jeg tror næsten —"

"Under enhver Omstændighed", afbrød Olivares ham, "dersom I ikke vil vente, saa vær idetmindste ikke for hastig." Og Kommandanten begyndte atter sin urolige Gang frem og tilbage mellem Døren og Vinduet, lyttende efter det skjønnesvangre Timeslag, som aldrig vilde komme.

Trods Alt, hvad der var gjort for at standse Tiden, rykkede dog den afgjørende Time nærmere; ti Minuter til, og Ranuccios Dage vilde være talte.

I midlertid havde Kardinalen be- givet sig til Vatikanet. Da Sixtus saa ham træde ind, tog han op sit Uhr; Ranuccio maatte allerede være her rettet.

"Hvad vil I?" spurgte Paven.

"Bede om min Brodersøns Legeme for at bringe det til Parma; lad dog idetmindste den ulykkelige Yngling faa hvile i sine Fædres Grav."

"Døde han som en Kristen?"

"Som en Helgen", svarede Kardinalen, der skjævede for hvert Minut, som gik. Sixtus Krev Følgende: "Vi befale vor Kommandant i St. Angelo at udlevere til Hans Eminence Ranuccio Farneses Legeme", forseglede det med det pavelige Segl og leverede det til Kardinalen.

Nogle Minuter efter stod Farnese udenfor Fortets Porte og forlangte at blive indladt. Dyb Stilhed herskede indenfor. Kom han for sent? Var hans Ligt lykkets?

Porten blev aabnet; han ilede til den indre Gaard og ser sin Broderføn med blottet Hals og bundne Hænder knæle ved Blokken, mellem en Præst og Bøddelen. Ranuccio levede endnu. Kardinalen styrtede hen til Guvernøren.

"Benaadet! benaadet!" udbrød Olivares, saasnart han saa Kardinalen. Bøddelen begyndte allerede at løse sit Offer, da et Vink fra Angeli standsede ham. Kommandanten læste atter og atter den pavelige Skrivelse. "Ranuccio Farneses Legeme!" ajentog han; "Misdæderens Navn var nok; hvorfor hans "Legeme"?"

"Hvad er der i Veien?" raabte Kardinalen, i dette frygtelige Øieblik endnu blegere end sin Nevø.

"Læs!" svarede Angeli og rakte ham Paven's Brev.

"Ikke Andet", sagde Hans Emnence med et tvungent Smil og pegede paa Uhret; "se, endnu mangler det to Minuter i Tiden, og jeg fik dette Brev af Paven for over et Kvartter siden."

Kommandanten buffede; Argumentet var slaaende. Ranuccio blev udleveret til sine Befriere. En Bogh med fire raske Heste ventede udenfor Fængslet, og et Øieblik efter hjørte Kardinalen og den unge Fyrste i strygende Fart henad Veien til Parma. Da begyndte alle Roms Uhre at slaa i Kor; de havde ved sin Taushed vundet sin Herres Sag.

G a a d e.

No. XLVI (Kvadratgaade.)

25 Bogstaver. 1. 2. 3. 4. 5. er Navnet paa en Indsø i Rusland; 6. 7. 8. 9. 10. gjøres meget ofte af den, som er i Gjæld; 11. 12. 13. 14. 15. er en Titel for Kvinder (naar man ikke er streng med Bogstaveringen); 16. 17. 18. 19. 20. (som er 4de Linie) findes saaledes: 16. og 17. er den ubestemte Artikel, 18. 19. og 20. er en glat Fjst; 21. 22. 23. 24. 25. (som er 5te og sidste Linie) udgjør efter Udtalen et Adverbium (et Bogstav er udeladt).

Opløsning paa Gaaden i No. 17:

No. XLV: Lampeudser.

Blandinger — Nyt og Gammelt.

Angaaende en Hundendstilling i New York skrives saaledes i et europæisk Blad: Katalogen udviste, at 1191 Hunde havde givet Møde efter forudgaaende Indtegnning, men Hundetrængselen var større end Katalogens Drgivelse, thi ikke færre end 2000 histe den bekjendte Dyreven Berghs Velkomsttale med en ustandselig Gjøen og Bjæffen. Som en Dymuntring i den for de fleste Hunde lidet behagelige Tilstand at blive bunden til en Ring i Muren med kun fire Hundestridt mellem Muren og sig havde talrige Benner medbragt mere eller mindre afgnavede Kjøben. Den store Hundendstilling var, skriver en Korrespondent, en stor Begivenhed baade for det amerikanske Folk (of course!) og for Hundene, men navnlig for de sidstnævnte, der befandt sig saa ilde derved, at de fleste af dem sikkert vilde have løbet sin Bei, hvis det havde været dem muligt. Dyrevennen, Hr. Bergh, fik et Forslag gennemført, for hvilket Hundene, menneskelig talt, have al Grund til at være ham taknemmelige. Indtægterne af Udstillingens tredie Dag bleve nemlig bestemte til Dp. rettelsen af et Hjem for vagabonderende Hunde. Der var ikke et Menneſte, der modsatte sig dette Forslag, som gik igjennem med Glands.

Følgende Smagebid af fuldmoden grundtvigiansk Pädagogik meddeles i "Norſk Skoletidende": "Bed et

større Skolemøde, som afholdtes i Lemvig, udtalte, ifølge "Jyllandsposten", Pastor Lund fra Fjaltring, at vi maatte være meget betænkelige ved at straffe Børnene, da vi maatte huske, at de var meget bedre end vi selv, idet Guds Rige hørte Saadanne til. Og naar Pastor Møller i nogle Foredrag havde sagt, at Løgn burde straffes strengt, maatte Taleren fordømme denne Udtalelse, idet han mente, at Løgn var en Synd mod Gud, hvilket det skulde overlades Børnene selv at komme paa det Rene med."

Mindre Notiser. Da Gustav den Tredie mod Slutten af forrige Aarhundrede besøgte Paris, forærede Kong Ludvig den Femtende ham den lille vestindiske Ø St. Barthelemy, som siden har tilhørt Sverige. Den 16de Marts dette Aar strøges det svenske Flag paa alle offentlige Bygninger paa Den efterat være saluteret af 21 Kanonstod, og det franske heistes istedet. Saaledes gif Den efter venstabelig Overenskomst atter over i Frankrigs Besiddelse.

— Efter hvad flere tydske Blade meddele, skal den første Opfinder af Telefonen hede Philipp Reis og være født den 7de Januar 1834 i Gelehäusen. Han gjorde sin Opfindelse i Aaret 1860, paa hvilken Tid han havde Ansættelse som Lærer ved en Opdragelsesanstalt i Nærheden af Homburg. Philipp Reis, som var en begavet Naturforsker, døde i en ung Alder.

— Et kjæmpemæssigt Dyreskelet fra urgammel Tid er fundet af nogle Arbeidere, der gravede dybt ned i Jorden ved Chillan i Chile. Stedet, hvor Skelettet blev fundet, synes at være Bunden af et gammelt Flodleie. En af Dyrets vældige Hugtænder er 6 Fod lang.

— Det pennsylvaniske Bibelselskab har i forrige Aar udbredt 27,741 Bibler og 37,793 Nye Testamenter til samlet Værdi af \$29,308.

— I norske Blade berettes, at man i Smaalene har fundet gode Feltspatleier. Feltspat bruges til Fabrikation af Porcellæns-Masse. Den nylig fundne Sort har en smuk rødbrød Farve; Prøver ere affendte til Pariser-Udstillingen.

— Den hannoveranske Krenpræ-tendent, afdøde Kong Georgs eneste Søn, Prinds Ernst August, skal, efter hvad engelske Blade fortælle, være villig til at sælge sin Førstefødselsret til Hohenzollerne mod at faa Kong Georgs af Preussen i sin Tid konfiskerede Privatformue, der beløber sig til cirka 50 Mill. Kroner, tilbage.

Store Stæder. Der er for Tiden kun 8 Stæder, hvis Befolkning er talrigere end Berlins: London, Jeddo, Futschau, Paris, Kanton, Peking, Konstantinopel og New York. For 45 Aar siden var Berlin kun den 27de største Stad paa Jorden og den 9de i Europa. I Keiser Wilhelms Regjeringstid er Berlins Befolkning iiltagen med 460,000 Indbyggere og har altsaa næsten fordoblet sig.

De Rhomenter, som endnu ikke have betalt sin Skattingent for dette Aar, behøves venligst om hjaeret mindigt at indsende samme. De, som besiden endnu skaa til Skat for 1877 (maatte endog for 1876), maas uophørlig indsende Betaling. Gaafnaart denne indløber, skal Skattingent blive løst; hvis den ikke kommer inden 2 Uger efter Offendelsen af Pengene eller for Pacific-Staternes Beskønnende inden 4 Uger], saa skriv igjen og meld det. End Pengene paa en betryggende Maade, saa de ikke forsvinde undervejs.

Brevst:

R. Thronben,

Strøer 14, Secorch, Roma.

Indhold: Philip Ashton eller den nye Robinson. — Elisabeth, en dansk Fortælling. — En Udflugt til Yellowstone's vulkaniske Egne. — En Anekdote om Sirius den Femte. — Gaade og Oplosning. — Blandinger-Nyt og Samvælt.

CITY SHOE STORE.

A. HANSON

handler

udelukkende med Sko og Støvler

af alle mulige Slags fra de bedste Fabriker baade i Ost og Vest. Stedet:
det gamle Gullikson=Store, Decorah, Iowa.

For 12 Cents

sendes portofrit et
Hefte, indeholdende

“To ældgamle Sange fornyede”, nemlig Tolotalvisen og Den gyldne
Ubc.; 5 for 50 Cents, 12 for \$1.00.

Adresse: K. Thronsfen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

380 Oktavsider

med udvalgt Læsning for 50 Cents,

nemlig 11te Bind (1876 I) af “For Hjemmet”, indeholdende Fortællingen “To Sø-
stre” samt Pontopydams Levnet. Skrevet af ham selv. “Missionær Andreas Miis” og meget
andet Læsestof. Noget saa Næstremmelser sælges saaledes for halv Pris. Benyt denne
Leilighed! Adresse: K. Thronsfen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

A. Gullikson & Bro.,

Decorah . . . . Iowa,

handler med

Stangjern, Spiger og Glas, Koge- og Rakteklove samt Kobber- og Blik=Varer,
Gaardsredskaber og Værktøj, Bygningsmaterialier saasom Vinduesglas, Døre,
Blinds, Bygningspapir, Blyhvidt og Olie.

Kobber- og Blikvarer reparerer. Tagreuder forfærdiges til billige Priser.

De To Søstre.

De 4 første Hefter af “For Hjemmet” for
1876, indeholdende: De To Søstre, Fortæl-
ling fra en norsk Fjeldbygd, foruden 13 større Artikler og 36 Blad-
dinger, sendes portofrit til hvilkensomhelst Adresse her i Landet for 25 Cents.
Hele Bindet (12 Hefter, 384 Sider) sendes portofrit for 50 Cents.

Adresse: K. Thronsfen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

J. H. Montgomery & Co.,

Apothekere og Boghandlere,

Decorah, ... Iowa.

Mediciner tilberedes omhyggeligt efter Lægers Recepter. En duelig og for-
sigtig norsk Expeditør er altid tilstede.

No. 7—24.

First National Bank

OF DECORAH. IOWA.

Udfører almindelige Bankforretninger. Kjøber og sælger Vexler
paa

NORGE, SVERIGE og DANMARK

samt alle andre europæiske Lande.

Besørger Indfordring af Arvemidler og andre Fordringer i de skandinaviske og andre europæiske Lande.

Sælger Billetter for Befordring til og fra Norge, Sverige og Danmark og de øvrige europæiske Lande.

Forespørgsler i det norske og engelske Sprog besvares pr. omgaaende Post.

James H. Gaston, Præsident.

A. Bradish, Vice-Præsident

E. W. Burdick, Kasserer.

Geo. D. Gardner, Assist. Kasi.

Ole T. Nøen, Tæller.

P. E. Haugen,

Eier af

Decorah Marble Works.

Water Street, Decorah, Iowa.

Jeg tillader mig herved at gjøre Landsmænd i Wisconsin og Allamakee Countier i Iowa, samt i Fillmore, Houston, Freeborn, Goodhue og Olmstead Countier i Minnesota, og forresten i hele den nordre Del af Iowa og sydlige Minnesota, opmærksomme paa, at jeg nu er istand til at expedere alle Ordres med kort Varrel. Jeg har sikret mig de bedste Arbeidere og kan udføre smukt og billigt Arbeide. Da jeg ogsaa har norske Stenhuggere, har Landsmænd den Fordel, at de kan faa sin Inscription feilsfri, hvilket er aldeles umuligt, hvor man blot har Arbeidere af andre Nationer.

Som reisende Agenter har jeg engageret Hr. Harvey Miller og P. Nickel.

P. E. Haugen.

Enhver, som ønsker Gravstene, og ikke træffer min Agent, kan derom tilskrive mig, samt angive, hvor kostbar Sten han ønsker, og jeg skal da sende ham Tegninger med vedføjet Pris, hvorefter han kan sende mig tilbage det Exemplar, han udvælger, tilligemed Ordre og Inscription samt nærmeste Fragt-Office.

P. E. Haugen.